

prism

ขาดกรจอมเลียนแบบ 1

模倣犯 1

มียาเบะ มิชูกิ

เขียน

พชรวิทย์ โฮเกดต์

แปล

ผู้หญิงอ่านหนังสือพิมพ์ก่อนใครในบ้าน
ฟังดูเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่คงไปขัดใจแม่สามีเข้า
-มียาเบะ มิชูกิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ในบรรดาคดีความมากมายที่เกิดขึ้น คดีคนหายดูเหมือนจะเป็นคดีที่สังคมหันแสงไฟมาสนใจน้อยกว่าคดีอื่นๆ อยู่เสมอ อาจเป็นเพราะผู้คนต่างรู้สึกว่าคุณคนหายนั้นช่างห่างไกลจากตัวเอง ไม่น่าเกิดขึ้นกับคนใกล้ตัวได้ หรืออาจมองว่าตัวเองคงช่วยเหลืออะไรไม่ได้ เลยมองผ่านไป หนาซ้ำหากมองลงไป ในรายละเอียดก็ยังพบอีกว่า มากกว่าครึ่งเป็นเจ้าตัวหลบหายไปเอง ไม่ได้ถูกใครลักพา และบ่อยครั้งที่คดีคนหายกลายเป็นการหนีตามกันของคู่รัก หรือเป็นเพียงการประชดประชัน การทะเลาะเบาะแว้งแฉ่งแฉอน ไม่ใช่คดีอาชญากรรมแต่อย่างใด ผู้คนจึงสายหน้าไม่ใส่ใจในคดีเหล่านี้

และนั่นคือช่องโหว่ที่ทำให้คนร้ายลงมือได้อย่างง่ายดาย

คดีฆาตกรรมครั้งนี้แม้จะเริ่มต้นจากพบท่อนแขนหญิงสาวในถังขยะ ทว่าในถังขยะยังพบกระเป๋าสานของผู้หญิงที่หายตัวไปเมื่อราวสามเดือนก่อนด้วย แต่ท่อนแขนนั้นกลับไม่ใช่ของเธอ เรื่องนี้แม้แต่คนทั่วไปก็ยอมเชื่อมโยงได้ว่า คดีคนหายกับคดีฆาตกรรมครั้งนี้เกี่ยวข้องกัน และนั่นยังหมายความว่าคนร้ายที่ยังคงเดินลอยนวลปะปนอยู่ในฝูงชนขณะนี้ไม่ใช่แค่ “ฆาตกร” ธรรมดา แต่เป็นถึง “ฆาตกรต่อเนื่อง” ผู้โหดเหี้ยม

ทว่ามีบางอย่างที่บรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่รู้...ยังไม่มีใครรู้

นั่นคือ ความอามัถิตที่แท้จริงกำลังจะเริ่มต้นหลังจากนี้...

prism

คำนำผู้แปล

การ “หายตัวไป” ของใครสักคน อาจฟังดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะกับประเทศที่เปี่ยมด้วยความเหงาและห่างเหินดังเช่นญี่ปุ่น แต่สำหรับ “ครอบครัว” หรือบุคคลใกล้ชิดแล้ว การหายตัวไปของบุคคลคนหนึ่งนั้นไม่ใช่เรื่องที่พึงประสงค์จะเกิดขึ้น แม้แต่น้อย ไม่ว่าการหายตัวไปนั้นจะมาจากสาเหตุใด ทั้งบุคคลที่สูญหายและบุคคลอันเป็นที่รักย่อมต้องประสบกับความทุกข์ทรมานทางจิตใจหรือแม้กระทั่งร่างกายไม่ต่างกัน

เรื่องราวต่อจากนี้เริ่มต้นที่ท่อนแขนปริศนา ซึ่งนำมาสู่การสืบสวนถึงการหายตัวไปของหญิงสาวนามว่า ฟุรุกาเว มารีโกะ ผ่านมุมมองของตัวละครหลากหลาย เราจะได้เข้าไปสัมผัสกับความรู้สึกของครอบครัวผู้สูญหาย เจ้าหน้าที่ผู้มีส่วนร่วมในการเสาะหาตัวเธอ หญิงสาวผู้พยายามขุดคุ้ยเรื่องราวออกมาเรียบเรียงเป็นตัวหนังสือ รวมไปถึงเด็กหนุ่มผู้เข้ามาพัวพันกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจและชวนให้ตั้งคำถามที่สุดในสมการนี้กลับเป็นคนร้ายที่มีได้เพียงลักพาตัวหรือคร่าชีวิตของเหล่าหญิงสาวไปเท่านั้น แต่ยังคงพยายามออกมาแสดงตนและเล่นกับใจของครอบครัวเหยื่ออย่างโหดเหี้ยม ราวกับกำลังสนุกสนานบนความทุกข์ทรมานของผู้คนที่เกี่ยวข้อง

มาตรการต้องการอะไร ครอบครัวของผู้สูญหายจะได้เจอกับบุคคลอันเป็นที่รักหรือไม่ ขอเชิญร่วมติดตามและลุ้นไปด้วยกันจวบจนถึงบทสุดท้าย...พึงระวังให้ดี เพราะสิ่งที่คุณคิดอาจจะไม่ใช่อย่างที่youคิดเสมอไป

พชรวิทย์ โฮเกดต์

ဝဏ် 1

“มันไม่ยุติธรรม มันไม่ถูกต้อง”
“มาเถิด มาเถิด พวกเราทั้งผอง”

– Shirley Jackson *The Lottery*

12 กันยายน ค.ศ. 1996

แม้จะผ่านไปแล้ว แต่สื่าคะ ชินอิจิ ยังจดจำสิ่งที่ตัวเองกระทำในเช้าวันนั้นได้อย่างละเอียดทุกซอกทุกมุม สิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้น ความรู้สึกหลังตื่นนอน สิ่งที่พบเห็นระหว่างเดินเล่นบนเส้นทางอันคุ้นเคย คนที่เดินสวนกันไป กระทั่งรายละเอียดเล็กๆ อย่างชนิดของดอกไม้ที่บ้านอยู่ในแปลงของสวนสาธารณะ

ธรรมเนียมที่ต้องประทับรายละเอียดทุกสิ่งทุกอย่างลงในสมองติดตัวเขามาราวหนึ่งปีแล้ว เขาจะจดจำรายละเอียดทุกชั่วขณะในแต่ละวันราวกับถ่ายภาพเก็บไว้ในความทรงจำ เก็บไว้ในสมองและหัวใจ บทสนทนาทุกถ้อยคำไม่เว้นกระทั่งเศษเสี้ยวเล็กๆ ของทิวทัศน์ เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนเปราะบางไม่รู้ว่ันใดจะถูกใครที่โหมมาทำลาย เขาจึงต้องจับยึดมันไว้ให้มั่น

ด้วยเหตุนี้ ชินอิจิจึงจำได้ว่าตอนเช้าเขาได้ยินเสียงกรรกของกล่องรับหนังสือพิมพ์ ขณะลงบันไดมาจากห้องตัวเองที่อยู่บนชั้นสอง สายกว่าปกตินิดหน่อยแะ เขาคิดแล้วแอบมองออกไปทางช่องรับแสงบนผนังตรงข้ามพักบันได และเห็นคนส่งหนังสือพิมพ์ร่างท้วมกำลังถลกแขนเสื้อยืดสีเทาแล้วขี้อึดเตอร์ผ่านไปพอดี บนหลังเสื้อยืดของชายคนนั้นพิมพ์ตราสัญลักษณ์ทีมฟุตบอลอูราวะเรดส์กับรูปมาสคอตเอาไว้

เมื่อปลดโซ่คล้องประตูทางเข้าบ้าน รอกก็ซึ่งอยู่ในสวนหน้าบ้านก็คล้ายจับสัญญาณของเขาได้ จึงเริ่มเห่า มันกระตุกโซ่ดังแก๊งๆ อย่างดีใจ พอ

ชินอิจิเปิดประตูที่พยายามกระโจนเข้ามาหาอย่างกระตือรือร้นจนสุดสายโซ่ ใช้ทั้งร่างแสดงอาการดีใจออกมาอย่างเต็มเปี่ยม ในตอนนั้นชินอิจิสังเกตเห็นว่าชนตรงท้องของรอกกีส่วนหนึ่งบางลงอย่างน่าประหลาดจนมองเห็นผิวหนัง เขานึกสงสัยว่ารอกกีบาดเจ็บหรือเปล่า จึงจับมันกดลงแล้วพยายามดูให้ดี ๆ ทว่ารอกกีซึ่งกำลังกระโดดโลดเต้นดีใจเพราะคิดว่าเจ้านายจะพาไปเดินเล่นนั้น ไม่ยอมให้จับโดยง่าย ช่วยไม่ได้ ไว้เดินเล่นเสร็จค่อยให้คุณลุงช่วยดู ถ้าเป็นอะไรค่อยพาไปหาสัตว์แพทย์ก็แล้วกัน เขาคิดพลางปลดโซ่ล่ามรอกกีออกจากเสาที่ตอกไว้ตรงมุมหนึ่งของสวน เขาจำได้ดีว่าโซ่ในตอนนั้นเปียกไปด้วยคราบน้ำฝนที่ตกลงมาเมื่อคืนก่อน และยังจำความรู้สึกเย็นเยือกตอนฝ่ามือสัมผัสมันได้

รอกกีมาอาศัยอยู่ที่บ้านอิชิอิก่อนชินอิจิราวครึ่งปี ตอนนี้อยู่ในวัยอยากเล่น วัยแสบซน และมักจะรำเริงอยู่เสมอ รอกกีเป็นสุนัขพันธุ์คอลลีที่ขนสวยเหมือนตุ๊กตา แต่เท่าที่ฟังจากคู่สามีภรรยาอิชิอิมา เหมือนว่ามันจะไม่ใช้พันธุ์แท้ จะว่าไปพอมองดูดี ๆ แล้วจมูกของรอกกีก็สั้นไปหน่อยสำหรับสุนัขพันธุ์คอลลี ลำตัวก็ค่อนข้างสั้น แต่กลับดูมีเสน่ห์ดี

ส่วนชินอิจิมาอยู่บ้านอิชิอิเกือบสิบเดือนแล้ว ตอนนีการพารอกกีออกไปเดินเล่นเข้าเย็นกลายเป็นหน้าที่ของเขาโดยสมบูรณ์ สามีภรรยาอิชิอิเหมือนจะไม่ได้ชอบสุนัขมากมายตั้งแต่แรก การพารอกกีไปเดินเล่นจึงเป็นงานที่รบกวนจิตใจพวกเขาอย่างหนัก อันที่จริงบางครั้งชินอิจิก็รู้สึกว่าการจริงแล้วคุณป้าน่าจะกลัวสุนัขตัวใหญ่แบบรอกกี ดังนั้นพอมันเชื่อฟังต่อเขาและตัวเขาเองก็เริ่มสนุกที่ได้ดูแลมัน ทั้งคู่จึงพูดกันใหญ่ว่าช่วยได้เยอะทีเดียว

หากการเลี้ยงรอกกีทำให้ลำบาก แล้วทำไมถึงเลี้ยงไว้ละ ชินอิจิกลืนคำถามนั้นลงไปทุกครั้งที่มีมันไต่ขึ้นมาถึงลำคอ ถ้าถามไปอาจจะได้คำตอบแต่จินตนาการได้ไม่ยากเลยว่าบรรยาอากาศจะต้องอึดอัดขึ้นแน่ ๆ

เอ่อ คือว่าหมาตัวนั้นมันเจอเรื่องน่าสงสารมานะ ก็เลย...คู่สามีภรรยาเคยอธิบาย ไซ่แล้ว เพราะสามีภรรยาอิชิอิมีนิสัยเห็นอะไรน่าสงสารก็อดปล่อยไว้ไม่ได้ ชินอิจิจึงพยักหน้าแล้วพูดว่า งั้นหรือครับ รอกกีคงไม่มีที่อื่นให้พึ่งพิงแล้วสินะ เขาคิดในใจว่าเหมือนผมเลย สามีภรรยาอิชิอิมองเห็นชินอิจิ

จากนั้นทำหน้าที่เหมือนจะบอกว่า พวกเราในฐานะเธอกำลังคิดอะไร ซินอิจิเองก็รู้ว่าพวกเขาดูออก ทว่าทุกคนในที่นั้นต่างทำหน้าที่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ซินอิจิถอดเสื้อออกจากปลอกคอ เปลี่ยนไปใส่สายจูงหนังสำหรับเดินเล่น แล้วพารอกก็ออกไปที่ถนน รอกก็เริ่มดึงเขาอย่างร่าเริง แม้เส้นทางเดินเล่นจะถูกกำหนดเอาไว้แล้ว แต่สุนัขตัวนี้กลับชอบออกไปสำรวจเส้นทางใหม่ๆ ทุกเช้า และยังชอบเข้าไปในบริเวณที่ไม่ลาดยางมะตอยมากๆ ผิวดินคงให้สัมผัสสบายเท้าสำหรับมัน ซินอิจิจึงปล่อยให้รอกก็ลากไปตามใจชอบในบางครั้ง ทว่าเขานี้ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะฝนที่ตกลงมาเมื่อคืนทำให้เกิดแอ่งน้ำขังตามจุดต่างๆ การเลือกเดินไปตามทางลาดยางดูจะปลอดภัยกว่า รอกก็จึงลากเขามุ่งหน้าไปตามทางที่เคยเดินเป็นประจำ

พวกเขาลัดตัดซอยแคบๆ ออกสู่ถนนเมจิ เนื่องจากยังเช้าตรู่จึงมีรถสัญจรไปมาไม่มาก

แต่เพราะเหตุนี้รถทุกคันเลยห้อยหยานอย่างรวดเร็ว เมื่อขึ้นไปยืนบนทางเท้า รถแท็กซี่คันหนึ่งยังแล่นเฉียดอกซินอิจิไป รอกก็จึงเห่าไล่ราวต้องการหักห้าม

ซินอิจิมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกของถนนเมจิ ข้ามสี่แยกไฟแดงชิราฮิเกบาชิโท แล้วตรงไปยังสวนสาธารณะโอกาเวะ ช่วงฤดูใบไม้ร่วงรุ่งสางจะมาเยือนช้า แสงแดดยามเช้าจึงค่อยๆ ไล่หลังมาขณะเดิน และเริ่มส่องสะท้อนเป็นประกายบนกระจกหน้าต่างของหมู่ตึกระฟ้าทางขวามือ

ซินอิจิบังคับรอกก็ที่กำลังเดินไปข้างหน้าให้หยุด แล้วหันมองดวงอาทิตย์ที่เคลื่อนตัวขึ้นมาช้าๆ

หากเพื่อนเก่าของซินอิจิได้ยืนยันว่าตัวเขาในปัจจุบันต้องแหงนมองดวงอาทิตย์ย่ำรุ่งอยู่ทุกเช้าก็คงแปลกใจจนต้องหันขวับมามอง เมื่อก่อนซินอิจิเองก็เคยเป็นวัยรุ่นนสาຍกลางคืนเหมือนนักเรียนมัธยมปลายส่วนใหญ่ ช่วยไม่ได้หากจะไม่ถนัดตื่นเช้าตามเวลาที่ถูกกำหนด เป็นคนประเภทที่ชอบคิดว่าถ้าโรงเรียนเริ่มเข้าเรียนสักสิบโมงก็คงดี

ปัจจุบันนิสัยดังกล่าวได้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ซินอิจิเริ่มตระหนักหลังจากเข้ามาอยู่ภายใต้การดูแลของบ้านอิซึอิ ว่าตัวเองเริ่มต้นแต่เช้าตรู่

มามองดวงอาทิตย์ขึ้นตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

เขาเคยลองถามตัวเองดูเหมือนกันว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น แต่ก็ยังไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน กล่าวคือ เขายังไม่ได้คำตอบตามหลักทฤษฎีอย่างเป็นเหตุเป็นผล แต่เขาคิดว่าเข้าใจสาเหตุการกระทำของตัวเองด้วยตัวเองในแง่ความรู้สึก

ชินอิจิอยากดูให้แน่ใจว่าวันใหม่กำลังเริ่มต้นอีกครั้ง เขาอยากแน่ใจในทุก ๆ วันและทุก ๆ เช้าว่าตัวเองยังมีลมหายใจ...ไม่สิ ว่าตัวเองรอดผ่านหนึ่งวันเมื่อวานมารอรับวันที่เรียกว่าวันนี้ได้ ชีวิตของตัวเองยังไม่ถึงคราวสิ้นสุด สิ่งที่อยู่ข้างหน้าคือวันใหม่ที่ไม่อาจคาดเดา แต่อย่างน้อยตัวเขาก็ข้ามผ่านวันที่เรียกว่าเมื่อวานมาได้อย่างปลอดภัย หากไม่มองดวงอาทิตย์ ความรู้สึกว่าจะยังมีชีวิตก็จะไม่ผุดขึ้นมา เช่นเดียวกับนักผจญภัยที่ท่องไปบนทะเลทรายอันกว้างใหญ่ ไม่ว่าไปแห่งไหนใดที่ทัศนวิสัยก็ไม่เปลี่ยนแปลง หากไม่คอยหันกลับมามองสำรวจรอยเท้าจะไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังก้าวไปข้างหน้าหรือหยุดอยู่กับที่

กระนั้นการแหงนมองดวงอาทิตย์ยามเช้า บางครั้งก็ทำให้เขารู้สึกว่างเปล่า คิดว่าที่จริงตนนั้นตายไปแล้วหรือเปล่า ดวงอาทิตย์แค่ผ่านไปผ่านมาเหนือศพตัวเองใช่หรือไม่

ขณะหยุดยืนหรือตามองดวงอาทิตย์ยามเช้า รอกก็ที่อยู่ข้าง ๆ ก็เฝ้าเฝ้าขึ้นมา ชินอิจิหันมามอง พบผู้หญิงสวมชุดสำหรับวิ่งออกกำลังกายกำลังวิ่งมาจากฝั่งสวนสาธารณะโอเกาะ

“สวัสดี” เธอส่งเสียงทักทายเขา ชินอิจิมองศีรษะให้เล็กน้อย...จะมองว่าเป็นการทักทายตอบก็ได้ อย่างไรก็ตามเป็นแค่การขยับเล็กน้อยเท่านั้น

“สวัสดี รอกก็”

รอกก็ส่ายหางแล้วยกขาหน้าขึ้น ผู้หญิงในชุดวิ่งออกกำลังกายหัวเราะ “ฝนหยุดตกแล้ว ค่อยยังชั่วหน่อยนะ”

เธอไม่หยุดฝีเท้า มวยผมที่รวบไว้แกว่งไกวเป็นจังหวะขณะวิ่งผ่านพวกชินอิจิไป

เธอจะวิ่งสวนทางเขาในบริเวณนี้ทุกเช้า ชื่อนามสกุลหรือที่มาที่ไป

เป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ อายุอานาม...น่าจะอยู่ในวัยสามสิบ และคงอาศัยอยู่ในย่านนี้ ดูจากท่าทางการวิ่งแล้วคงเป็นนักวิ่งตัวงทึบเดียว อาจจะเป็นเพื่อนบ้านใกล้ๆ หรือวิ่งมาไกลจากเมืองข้างๆ ก็เป็นได้ เธอไม่รู้จักชื่อชินอิจิ เขาเองก็ไม่เคยบอกชื่อของรอกกี สงสัยคงบังเอิญได้ยืมชินอิจิเรียกแล้วจำมากระมัง

ไม่ว่าเธอจะโยนคำท้าทายมาเท่าไร ชินอิจิไม่เคยตอบกลับไปมากกว่าการผงกศีรษะเลยสักครั้ง ถึงกระนั้นเธอก็ยังคงหักเข่าอยู่ดี ส่วนชินอิจิเพียงเงยตบ เป็นเช่นนั้นซ้ำไปซ้ำมา

“นี่ รอกกี ไปกันเถอะ”

ชินอิจิส่งเสียงเรียก รอกกีจึงวิ่งออกไปอย่างดีใจยกใหญ่ มันเตะพื้นทำหลุม เชิดจุมูก แล้ววิ่งเหาะๆ ชินอิจิถือสายจูงหนังที่ถูกดึงจนตึงเบรียะตามมันไป

เขาหยุดอยู่หน้าประตูทางเข้าสวนสาธารณะโอเกาะคุรุหนึ่ง มือรั้งชะลอฝีเท้ารอกกี แล้วค่อยเดินเข้าไปข้างใน มันเป็นส่วนสาธารณะธรรมดาๆ มีแค่ทางเดินเล่นลาดยางมะตอยแคบยาวตัดผ่านพื้นที่สีเขียวซึ่งประดับประดาด้วยต้นไม้และแปลงดอกไม้ ดูเหมาะสำหรับเดินเล่นอย่างยิ่ง เวลาмаที่นี้เขามักพบเห็นคนมากมายพาสุนัขมา มีบางคนที่เห็นหน้าค่าตากันเป็นประจำทุกวัน ทว่าชินอิจิไม่คิดจะหักท่ายก่อนแต่อย่างใด คนอื่นเองคงสัมผัสได้ถึงสัญญาณนี้ จึงไม่เคยเอ่ยทักเขาเหมือนคนกันเองแบบนักวิ่งหญิงคนนั้นนั่นทำให้เขาโล่งใจทีเดียว

ทางเดินเป็นรูปตัว S ขนาดใหญ่ ฝั่งตะวันตกของสวนหันหน้าเข้าหาแม่น้ำสุมิตะ เมื่อขึ้นบันไดไปยืนบนแนวป้องกันตลิ่งก็จะกวาดตามองผิวน้ำสีน้ำเงินเข้มของแม่น้ำและอาคารบ้านเรือนตั้งเรียงรายทางด้านอาซากุสะที่อยู่ฝั่งตรงข้ามได้ในคราวเดียว แม้ทางด่วนหมายเลข 6 ที่ทอดผ่านเหนือศีรษะจะชวนอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก แต่ชินอิจิก็ยังชอบทิวทัศน์จากบนแนวป้องกันตลิ่งนี้ เพราะก่อนจะมาอยู่บ้านอิชิติ เขาไม่เคยอาศัยใกล้แม่น้ำเลย ทักษะภาพจากแนวป้องกันตลิ่งของสวนสาธารณะแห่งนี้จึงยังคงแปลกตาสำหรับเขา

ชินอิจิเดินไปบนแนวป้องกันตลิ่งพร้อมรอกกีโดยมีแม่น้ำสุมิตะอยู่ทางขวามือ สายลมเย็นยามเช้าเคล้ากลิ่นอายฤดูใบไม้ร่วงลู่ปลิวไล่แก้ม พัด

ปลายแขนเสื้อเชิ้ตที่ชักจนซีดจางให้กระพือ และลูบขนยาวๆ บนหลังของรอกก็ไปในทิศทางเดียวกัน เสียงเครื่องยนต์บนแม่น้ำพร้อมกับเรือชุดลวกที่กำลังแล่นมาทำให้รอกก็หยุดยืนนิ่งแล้วส่ายหางพลางเห่าโง้งๆ ถ้าอีกฝ่ายเป็นเรือโดยสาร บางครั้งผู้โดยสารบนดาดฟ้าเรือจะโบกมือให้ เป็นที่ถูกอกถูกใจของรอกก็ ทว่าเรือชุดลวกไม่ได้เป็นมิตรอย่างนั้น มันส่งกลิ่นโคลนจากแม่น้ำออกมาจางๆ แล้วลอยจากไป ทั้งรอกก็ไว้อย่างไม่ยติ

“เรอลำนั้นไม่ใช่เรือที่มีผู้โดยสารหรอกระรอกก็”

ซินอิจิหัวเราะพลางลูบหัวสุนัข รอกก็เลียมือตอบ ลิ่นของมันหยาบกร้านและค่อนข้างอ้วน

หลังจากเดินไปบนแนวป้องกันตลิ่งลึกพัก เขาก็ลงบันไดกลับไปยังเส้นทางสำหรับเดินเล่นอีกครั้ง ซินอิจิเดินเลียบข้างแปลงดอกไม้ที่มีพุ่มดอกคอสมอสบานสะพรั่งอย่างอ่อนช้อย เมื่อมุ่งตรงสู่ฝั่งทางออก เขาก็ได้ยินเสียงสุนัขเห่ากระโชกดังมาจากด้านหน้า ถึงจะมีพุ่มไม้กั้นอยู่ทำให้มองไม่เห็นตัว แต่วิธีการเห่าอย่างเอาเรื่องนั้นเหมือนกำลังทะเลาะกับอะไรอยู่ รอกก็ลั่นหูตั้งแน่วแล้วตั้งท่าเตรียมพร้อม รวากับว่าหากเกิดอะไรขึ้นตนจะเข้าไปร่วมวงด้วย ซินอิจิคว้าปลอกคอรอกก็และพยายามกดไว้ไม่ให้มันกระโจนพลางเดินต่อไปข้างหน้า

หลังจากเดินอ้อมพุ่มไม้มาก็เห็นเจ้าของเสียง เป็นไซบีเรียนฮัสกี้ตัวใหญ่กำลังเห่าอยู่ตรงถนนสำหรับเดินเล่นพอดี โดยมีคนเลี้ยงคอยปลอบอยู่ข้างๆ อย่างสุดชีวิต ทว่าสุนัขยังคงตื่นตระหนกและหมกมุ่นกับอะไรบางอย่างโดยไม่มีที่ท้าวจะสงบลงแต่อย่างใด

เจ้าของสุนัขเป็นเด็กสาวที่เคยเห็นหน้าค่าตากัน น่าจะอายุพอๆ กับซินอิจิหรือมากกว่านิดหน่อย ตัวสูงโปร่ง ขาเรียวยาว ท่าทางแข็งแรงดูไม่เหมือนคนบอบบาง และตอนนี้เธอกำลังใช้เรียวยาวทั้งหมดเพื่อร้องไซบีเรียนฮัสกี้ที่อาละวาด

“คิง เป็นอะไรนะ หยุดนะ คิง!”

เธอดุสุนัขเสียงแข็งพลางออกแรงตริ่งสั้นเท้า มือดึงสายจูงหนังเส้นหนาที่โยงสุนัขเอาไว้ ทว่าคิงยังคงเห่าไม่หยุด แถมท่าท่าเหมือนจะกระชากเธอ

ให้พุ่งไปด้วยกันอีกด้วย

สิ่งที่คิดกำลังหาใส่คือถังขยะในสวนสาธารณะ ถังขยะใบใหญ่พร้อมฝาปิดแบบพลิกซ้ายขวา บนถังติดประกาศเอาไว้ว่าสำหรับขยะได้ มีถุงขยะโปร่งแสงแลบออกมาจากใต้ฝา

“คิง นี่ เป็นอะไรไปเนี่ย”

เด็กสาวเจ้าของสุนัขแลบอายอย่างเห็นได้ชัด เหงื่อผุดขึ้นบนหน้าผาก สายตาสอดสายไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว ราวกับต้องการความช่วยเหลือ สายตาของเธอปะทะเข้ากับดวงตาของซินอิจิ ก่อนจะพุดขึ้นว่า

“หมาฉันมันเพี้ยนนะค่ะ”

ซินอิจิชะงัก เขาไม่ได้อยากเสวนากับผู้หญิง หรือพุดให้ชัดคือไม่อยากจะคุยกับคนแปลกหน้า นั่นคือสิ่งไม่พึงปรารถนาที่สุดในชีวิตปัจจุบันของเขา ไม่ว่าจะเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างกันจะเป็นเรื่องเล็กน้อยเพียงใดก็ตาม

“นี่ คิง ทำไมต้องเท่าขนาดนี้ด้วยนะ”

คนเลี้ยงเริ่มส่งเสียงคล้ายหวั่นใจ ทว่าสุนัขกลับยิ่งตื่นตัว ยืนขาหน้าไปยังถังขยะ ฝ่าถังขยับโคลงเคลงไปมา

รอกก็เองก็เริ่มเห่าลื้อไปกับคิง ซินอิจิดูแล้วตบหัวมันให้นั่งลง รอกก็ครวญคราง ทว่าซินอิจิกลับตบหัวมันอีกครั้ง เจ้าสุนัขจึงทำหุบแล้วนั่งลง ซินอิจิพยายามอุ้มรอกก็ออกห่างไปยิ่งสุดทางสำหรับเดินเล่น จากนั้นรีบผูกสายหนังไว้ตรงรั้วรอบพุ่มไม้

คิงยกขาหน้ายันถังขยะ ปลายจมูกดันไปตรงช่องฝาดัง คล้ายกำลังค้นหาบางอย่าง

“คิงนี่ก็ ทำแบบนั้นไม่ได้นะ!”

เด็กสาวเจ้าของสุนัขตะโกนด้วยน้ำเสียงแหบพร่า แต่ถึงจะเห็นเหตุการณ์อยู่ตรงหน้า ซินอิจิก็ไม่ได้เข้าไปช่วยเธอ เขาไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี ทั้งยังไม่อยากข้องแวะกับคนอื่น ไม่เอาดีกว่า

รอกก็ที่เฝียบไปแล้วเริ่มเห่าขึ้นอีกครั้ง ยิ่งกระตุ้นให้คิงคลุ้มคลั่ง ซินอิจิหันไปมองรอกก็แล้วดูมัน เป็นเวลาเดียวกับที่คิงล้มถังขยะสำเร็จ

คิงกลับมายืนปกติ จังหวะนั้นเจ้าของทำสายจูงหลุดมือ คิงซึ่งเป็น

อิสระกระโจนเข้าไปในถังขยะที่นอนอยู่และดึงถุงขยะโปร่งแสงออกมา ก่อนจัดการฉีกด้วยเขี้ยวเล็บ แก้วกระดาดขุ่นยี้ ถุงใส่ฟาสต์ฟู้ด กลิ่นขยะสารพัดลอยเตะจมูกทันใด

“อ้อ...เหม็น!”

หลังจากปล่อยมือจากสายจูง เจ้าของคิงก็นั่งแผ่ลงบนพื้นและย่นจมูก

“กลิ่นอะไรเนี่ย” เธอส่งเสียงพูดกับชินอิจิ “กลิ่นนี้หรือที่ทำให้คิงแปลกไป”

ทว่าชินอิจิกลับมองไปทางคิงโดยไม่ได้อะไรตอบอะไร เขาไม่อาจจะสายตาจากสิ่งที่คิงเพิ่งดึงออกมาจากถุงขยะ

มันเป็นถุงกระดาดสีน้ำตาล คิงกำลังกัดตรงขอบถุง ใช้ชากรรไกรรับแล้วดึงทิ้ง ถุงฉีกขาด ของข้างในโผล่ออกมา กลิ่นไม่พึงประสงค์ยิ่งรุนแรง ชินอิจิเผลอนึกหน้าโดยไม่รู้ตัว เขาเห็นสภาพของสิ่งนั้นที่คิงใช้กรามจับจนแน่น แล้วลากออกมาจากถุงกระดาดอย่างเต็มๆ ตา

มันคือแขนของมนุษย์ ตั้งแต่ช่วงศอกลงไป ปลายนิ้วหันมาทางชินอิจิ ชี้นิ้วมาทางนิ้วกับจะกั๊กมือเรียกเขา ราวกับจะเรียกร้องให้เขาสนใจ

เจ้าของคิงเริ่มกรีดร้องเสียงแหลมตัดกับบรรยากาศยามเช้าตรู่ ชินอิจิที่กำลังยืนตัวแข็งที่อยกมือขึ้นปิดหูโดยอัตโนมัติ เหตุการณ์เช่นเดียวกันนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อราวๆ แรกหนึ่งปีก่อน เหตุการณ์เดิมกลับมาเกิดซ้ำ ทั้งเสียงกรีดร้อง ทั้งเลือด และตัวผมที่ได้เพียวยืนอึ้งอยู่แบบนั้น

ชินอิจิก้าวถอยหลังที่ละนิดโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่อาจจะสายตาจากมือและท่อนแขนไร้วิญญาณที่คล้ายกำลังกั๊กเรียก เล็บบนมือนั้นเป็นสีม่วงอ่อนจาง คล้ายกลีบดอกคอสโมสบานสะพรั่งบนแปลงดอกไม้

เสียงโทรศัพท์ ดังขึ้น พอมองนาฬิกาติดผนังของบริเวณส่วนผลิต ก็พบว่าเลยเก้าโมงเช้ามาเล็กน้อย กระบวนการผลิตในวันนี้ยังไม่เสร็จดี อาริมะ โยชิโอะ ยืนอยู่หน้าอ่างโซดาไฟ มือทั้งสองข้างกำลังจุ่มลงไปถึงข้อศอก เพื่อล้างโครงสำหรับใส่เต้าหู้ก่อนอยู่

“อ้าว สายจากเคเบิลทีวีอีกแล้วหรือเปล่า”

คิตะ ทาคาโอะ ซึ่งยืนอยู่ข้างเตาทอดหันมาหัวเราะให้โยชิโอะ

“ก็จวนได้เวลาโทร.มาพอดีนะครับ”

โยชิโอะถอดถุงมืออย่างแฉวนไวก่อนที่น้ำใกล้ๆ จากนั้นมุ่งหน้าไปยัง ส่วนสำนักงาน ระหว่างนั้นเสียงกริ่งเรียกเข้าของโทรศัพท์ยังคงดังไม่หยุด หกครั้ง เจ็ดครั้ง แปดครั้ง และดังเป็นครั้งที่สิบเอ็ด ตอนโยชิโอะไปถึง ประตูบานเลื่อนแบ่งเขตสำนักงานกับส่วนผลิตพอดี

“ผิดละ ไม่ใช่เคเบิลทีวีหรอก” โยชิโอะหันหน้ากลับมาแล้วบอกว่า “เจ้าของร้านนั้นความอดทนไม่เยอะขนาดนั้นแน่”

คิตะพูดอะไรบางอย่างสวนกลับมา ทว่ากลับถูกกลบด้วยเสียงของ พัดลมระบายอากาศจนโยชิโอะไม่ได้ยิน

โยชิโอะเดินอ้อมถังใส่ถ้วยเหลืองสองถังซึ่งกินพื้นที่ครึ่งหนึ่งของห้อง สำนักงานอันคับแคบ ไปยังจุดที่เอื้อมถึงโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน เขายกหูโทรศัพท์ขึ้นแนบหูพลาจคิดว่าช่วงเวลาโทร.มาและการอดทนรอได้นาน ถึงขนาดนี้ เห็นทีคงเป็นสายจากมาจิโกะ และโยชิโอะก็ได้ยินเสียงลูกสาว

ดังลวดมาดังคาด

“ฮัลโล พ่อกะ ได้ดูทีวียัง”

เธอโผล่ขึ้นโดยไม่เอ่ยคำทักทายอย่างอรุณสวัสดิ์ โยชิโอะเบนสายตามองไปยังห้องญี่ปุ่นที่อยู่ติดสำนักงานในทันที ในห้องนั้นมีโทรทัศน์เครื่องเล็กขนาดสิบสองนิ้วอยู่ แนนอนว่าตอนนี้มันยังไม่ได้เปิด

“ไม่ได้ดูหรอก” โยชิโอะตอบ “มีอะไรเหรอ”

“เปิดทีวีดูสิคะ อ๊ะ แต่อาจจะเปลี่ยนเป็นข่าวอื่นไปแล้วก็ได้”

มาจิโกะเอ่ยเสียงพรวนคล้ายกำลังตื่นตระหนก โยชิโอะแอบคิดว่าเธออาจจะกำลังร้องไห้อยู่

“ในข่าวว่ายังไงเหรอ”

มาจิโกะคงกลืนไว้ไม่ไหว โยชิโอะได้ยินเสียงร้องให้ดังออกมา

“ถ้ามันแต่ร้องให้พ่อก็ไม่เข้าใจหรอกนะ เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

“อะ...ข้าพบอกว่าเจอสฟะคะ”

โยชิโอะยืนกำหุโทรศัพท์โดยไม่พูดอะไร เขาได้ยินเสียงคิตะยกตะแกรงขึ้นจากเตาทอด จากนั้นพัดลมระบายอากาศก็หยุดลง ที่จริงพัดลมระบายอากาศต้องเปิดไว้ตลอด แต่คิตะคงปิดมันเพื่อไม่ให้รบกวนการโทรศัพท์ของโยชิโอะ

“ศพที่ว่า หมายความว่ายังไง”

มาจิโกะยังคงร้องให้ โยชิโอะได้ยินเสียงสะอื้น เขาพยายามกำหุโทรศัพท์ให้แน่นเพราะโซดาไฟทำให้มือลื่น ถึงจะสวมถุงมือยางแล้ว แต่ก็มักจะเป็นเช่นนั้นเสมอ

“ตำรวจมาพูดอะไรกับลูกเหรอ”

“เปล่าค่ะ ไม่ได้พูดอะไร” มาจิโกะตอบเสียงลั่นพร้อมกับสูดน้ำมูก “แค่เห็นในทีวีเฉยๆ แต่ข่าวว่าเป็นศพผู้หญิง”

“พอกรายการข่าวเข้านะเหรอ”

“ใช่ค่ะ”

“ที่ไหนล่ะ”

“เห็นว่าเป็นสวนสาธารณะโอเกาะในเขตสุมิตะอะไรสักอย่าง”

โยชิโอะกะพริบตา ถ้าสวนสาธารณะโอเกาะลาก็เขารู้จัก อยู่เขตใกล้ๆ
นี่เอง หากนั่งรถไฟจากที่นี่ไปจะใช้เวลาประมาณยี่สิบนาที สวนสาธารณะ
แห่งนั้นขึ้นชื่อเรื่องการชมซากุระ ราวสองปีก่อนเขาเคยไปร่วมชมซากุระที่นั่น
กับคนในสมาคม

“วุ่นวายกันแต่เช้าเลยล่ะคะ” มาจิโกะพูดเบาๆ “พวกนักข่าวเต็ม
ไปหมด”

น้ำเสียงเธอฟังดูสงบลงเล็กน้อย พักนี้มาจิโกะมักเป็นเช่นนี้บ่อยๆ
อารมณ์พลุ่งพล่านขึ้นมากะทันหันแล้วร้องไห้หรือซึมเศร้า แต่ไม่ทันไรก็
เงียบลงประหนึ่งยอมแพ้ จากนั้นค่อยอาละวาดขึ้นมาอีก โยชิโอะคิดว่านี่
ไม่ใช่สัญญาณที่ดีนัก

“สะ...สิ่งที่เจอนะ”

โยชิโอะงืมงำเพราะไม่อยากเอ่ยคำว่าศพออกมา

“ที่บอกว่าเป็นผู้หญิง อายุยังน้อยหรือเปล่า”

เขาไม่กล้าถามว่ารุ่นราวคราวเดียวกับมาริโกะไหม

“เห็นอย่างนั้นค่ะ แต่ปะ...เป็นขึ้นๆ นะคะ”

“เป็นขึ้น?” โยชิโอะเผลอถามกลับเสียงดัง เนื่องจากส่วนผลิตเสียงลง
แล้ว เสียงของเขาจึงสะท้อนพื้นคอนกรีตดังก้อง

“ใช่ค่ะ ข่าวน่าที่เจอเมื่อเช้าเป็นท่อนแขน”

คิดะเดินมายังทางเข้าสำนักงานแล้วมองโยชิโอะด้วยสีหน้าเป็นกังวล
รอยย่นผุดขึ้นที่หว่างคิ้ว เขาคงได้ยืมบทสนทนาเมื่อครู่แล้ว คิดะขยิบริมฝีปาก
โดยไม่เปล่งเสียงออกมา ถามว่า *มาริจังเธอครับ*

โยชิโอะส่ายหน้า ก่อนตอบกลับไป

“ไม่รู้เหมือนกัน มาจิโกะสติหลุดไปนิดหน่อย”

“หนูไม่ได้สติหลุดนะคะ” มาจิโกะที่อยู่ปลายสายพูดขึ้น น้ำเสียงเริ่มสั่น
อีกครั้ง “แต่เขาบอกว่าเจอแขนของผู้หญิง”

“แต่เช้าจะเป็นมาริโกะนี่นา อย่าเพิ่งตื่นตูมไปเลยนะลูก นะ”

“แต่พ่อคะ...”

“ถ้าเกิดมีอะไรตำรวจคงติดต่อมา รอไปก่อนไม่ดีกว่าเหรอ อย่าคิดมาก

ไปหน่อยเลย”

มาจิโกะร้องไห้โฮในทันใด

“อย่าคิดมากไปหน่อยอะไรเล่า!”

โยชิโอะหลับตาลง ถึงจะบอกว่าเป็นพ่อลูกกัน แต่ปีนี้โยชิโอะอายุ 72 แล้ว ส่วนมาจิโกะกำลังจะ 44 ปี ทั้งคู่ต่างก็โต ๆ กันแล้ว การที่คนอายุ ไม่น้อยแล้วต้องคอยมาพูดอะไรอย่างนี้ออกจะน่าอายอยู่บ้าง แต่ผู้เป็นพ่อ ไม่รู้จะปลอบลูกสาวอย่างไรดี เพราะแม้แต่ตัวเขาเองก็เหนื่อยล้าและอึดอัด เมื่อต้องรับมือลูกสาวที่จิตใจเต็มไปด้วยบาดแผลเหมือนหมอนปักเข็ม

“ละ...ละ...ลูกหนูหายไป...ตั้งสามเดือนแล้ว...จะมาบอกว่าอย่าคิดมาก หนูทำไม่ได้หรอกนะ”

“พ่อเข้าใจ เรื่องนั้นพ่อเข้าใจ”

“พ่อไม่เข้าใจหรอก ลูกพ่อไม่เคยหายตัวไปนี่”

คำพูดของมาจิโกะบ่งบอกว่าเธอกำลังสับสน น้ำเสียงแหบพร่า ไม่ต้อง เห็นหน้าก็รู้ดีว่าน้ำตาคงกำลังพร่างพรู โยชิโอะเข้าใจดีว่าการมีแค่พ่อให้ระบาย อารมณ์ใส่ ไม่ต่างจากการซ้ำเติมเคราะห์กรรมของมาจิโกะในปัจจุบัน ดังนั้น เขาจึงยังไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี

“งั้นเราลองไปหาตำรวจกันมั้ย” โยชิโอะลองพูดตัดบท “ถ้าเจอใน สวนสาธารณะโอกาะ ตำรวจที่รับผิดชอบคดีน่าจะอยู่ทางเขตนี้น่ามากกว่า เตี่ยวพ่อไปด้วย หรือจะลองติดต่อคุณซากาคิดูก่อนมั้ย”

“...คะ” มาจิโกะตอบเสียงอ่อย

“เตี่ยวหนูจะลองโทร.หาคุณซากาคิดู เขาน่าจะพอรู้เรื่องคดีเมื่อเช้า อยู่บ้าง”

“อ้อ ถ้าเป็นคนคนนั้นคงบอกได้ ว่าจะตรวจสอบละ...สิ่ง ใช่แล้ว สิ่ง ที่พบได้ยังไง”

“คะ จะลองถามดูให้ละเอียดเลย งั้นหลังโทร.เสร็จหนูจะไปหาพ่ นะคะ ที่ร้านไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม”

“ได้คุณทาเคโอะคอยอยู่ด้วยนะ”

“อา...นั่นสินะ จริงด้วย” เสียงมาจิโกะเหมือนติดอยู่ในลำคอ “เราเนี

ก็พูดอะไรไม่รู้”

“ค่อยๆ ทำใจให้สบายนะ ว่าแต่ ได้บอกคุณชิเกรียัง”

มาจิโกะเงยไป โยชิโอะจึงรอคำตอบเงยๆ

สักพักมาจิโกะก็พูดขึ้นว่า “คนคนนั้นนะ ช่างเขาเถอะค่ะ”

“ไม่ดีนะ ยังไงเขาก็เป็นพ่อ”

“ก็หนูไม่รู้ว่าคุณตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“ลองโทร. ไปที่ทำงานดูก็ได้เน้อ”

มาจิโกะรี้น “บอกไปเขาก็ไม่โผล่มาหรอก เสียแรงเปล่า ช่างเถอะค่ะ พ่อมาด้วยก็พอ หนูจัดการคนเดียวได้”

โยชิโอะเบนสายตาไปมองโรลเด็คซ์¹ เก้าๆ ที่ตั้งอยู่ข้างโทรศัพท์ มันเป็นสมุดโทรศัพท์ที่รูปลักษณ์ภายนอกดูดีแต่ใช้งานยาก ในนั้นน่าจะเขียนเบอร์ติดต่อของฟูกาวะ ชิเกรุ สามิมาจิโกะไว้ ลองโทร. ไปเองดีไหมนะ...

ตอนนั้นเองมาจิโกะก็ได้เอ่ยเสียงแข็งขึ้นมา “พ่อเองก็อย่าโทร. ไปหาเขาจะคะ ฟูกาวะนะ”

โยชิโอะถอนหายใจ “เข้าใจแล้ว”

การสนทนาทางโทรศัพท์พลันเงียบลง ขณะที่โยชิโอะตั้งใจจะพูดว่านั่น ไว้เจอกันนะ เขาก็ได้ยินเสียงอันสั้นเครือของมาจิโกะดังมา

“นี่ พ่อ”

“ว่าไงลูก”

“ศพที่พบนะ ต้องเป็นมาริโกะแน่ๆ เลย ใช่มั้ยคะ”

โยชิโอะเก็บก้นความรู้สึกที่จุกขึ้นในอกไว้แล้วตอบเสียงเบาว่า “อย่าด่วนสรุปไปสิ อย่าเพิ่งคิดมากเกินไป เหตุulenะ”

“ต้องเป็นมาริโกะแน่ๆ ถ้าใช่จะทำยังไงดี”

“มาจิโกะ...”

“หนูสัมผัสได้ค่ะ จากกลางสังหรณ์ของคนเป็นแม่ ว่านั่นนะคือมาริโกะ

¹ อุปกรณ์จัดเก็บบัญชีรายชื่อและช่องทางการติดต่อ มีลักษณะเป็นม้วนใหญ่ สามารถตั้งบนโต๊ะทำงานได้

เพราะนั่นหนูถึงได้...”

“ยังไงก็ลองถามคุณชากาคิแล้วไปหาตำรวจกันก่อนเถอะ เตรียมตัวให้พร้อม นะ?”

มาจิโกะตอบ “คะ” อย่างว่าง่ายประหนึ่งย้อนกลับไปเป็นเด็ก จากนั้นจึงวางสาย โยชิโอะเองก็วางหูโทรศัพท์แล้วถอนหายใจ

“นาย” คิตะส่งเสียงเรียก “ได้ข่าวของหนูมาริแล้วเหรอครับ”

โยชิโอะสายศีรษะ ยืนเหม่อ ปล่อยแขนลูลง ไม่เอื่อยอะไรอยู่สักพัก คิตะกุมผ้าเช็ดมือที่ห้อยคอตัวเองไว้ด้วยมือทั้งสองข้าง คล้ายเตรียมพร้อมรอฟัง

“นายรู้จักสวนสาธารณะโอกาเวะในเขตสุมิเดะมั๊ย”

คิตะพยักหน้า “รู้จักสิครับ ผมเคยไปชมดอกไม้ที่นั่นอยู่”

“เมื่อเช้า มีคนพบชิ้นส่วนศพผู้หญิงที่นั่น ทวีตออกข่าวว่านายกันใหญ่ ฉันสงสัยว่าจะใช่มาริโกะหรือเปล่า”

“อา...” คิตะแปลงเสียงที่ไร้ความหมายออกมา ยกผ้าเช็ดมือขึ้นเช็ดหน้า แล้วพูดซ้ำอีกครั้งว่า “อา...”

“ก็ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นแบบนั้นเสมอไปหรอก แต่มาจิโกะกระวนกระวายยกใหญ่”

“ไม่แปลกหรอกครับ ลูกสาวตัวเองทั้งคน...”

คิตะพูดจบก็ก้มหน้าเล็กน้อย คงเพราะนึกขึ้นได้ว่าเรื่องพรรค์นั้น โยชิโอะน่าจะเข้าใจดีอยู่แล้ว

“นายเองก็ทุกข์ใจเหมือนกันสินะครับ”

โยชิโอะเบนสายตาไปมองโทรทัศน์ คิดว่าจะลองเปิดข่าวดูสักหน่อย แต่ก็พาลเปลี่ยนใจ ถึงอย่างไรเดี๋ยวเขาก็จะไปหาตำรวจแล้ว เกิดเห็นอะไรเกินกว่าเหตุไปก่อนจนวิตกกังวลตามมาจิโกะด้วยอีกคนจะเสียเรื่องเปล่า ๆ

“ไป ๆ มา ๆ ก็ผ่านไปร่วมสามเดือนแล้วนะครับ ที่มาริจึงหายไป”

คิตะพูดเสียงเบา หลังจากเงยหน้ามองปฏิทินของสมาคมเต้าหูที่ติดอยู่บนผนังสำนักงาน

“วันนี้ครบ 97 วันพอดีเลย” โยชิโอะตอบ

คิดจะทำหน้าเหมือนโดนตบด้วยผ้าเช็ดมือ “นายนับด้วยเหอครับ”

“อืม”

ที่פקอาศัยซึ่งอยู่ชั้นบนของส่วนผลิตมีปฏิทินแบบเดียวกับในสำนักงาน
อีกหนึ่งชุด นับแต่หลานสาวเพียงคนเดียวหายตัวไป โยชิโอะก็คอยขีดฆ่าวันที่
บนปฏิทินนั้นไปทีละวัน

“ถ้ามาริจึงกลับมาก็ดีสิครับ” คิตะพูด ก่อนจะรีบแก้โดยพลัน “ต้อง
กลับมาอยู่แล้วละครับ”

โยชิโอะมองหน้าคิตะ ทว่ากลับนึกคำพูดตอบแทนกำลังใจของคิตะ
ไม่ออก โยชิโอะพูดในสิ่งที่ควรพูดไปหมดแล้ว จึงเอ่ยว่า

“สะสางงานให้เรียบร้อยกันดีกว่า ปิดหมอน้ำแล้วใช้มัย”

ย้อนกลับไปเมื่อ 97 วันก่อน ในคืนวันที่ 7 มิถุนายน หญิงสาวอายุ 20 ปี
นามว่าฟุรุกาเว มารีโกะ ได้ใช้โทรศัพท์สาธารณะหน้าสถานียูรากุโจ สาย
ยามาโนเตะ โทร.ไปที่บ้านในช่วงเวลา 23.30 น. ช่วงเวลานี้ แม้แต่กินซ่า
ย่านช้อปปิ้งที่ปิดไว้มากกว่ากันมากเมื่อเทียบกับชินจูกุหรือรอบปริงก็ยังมีผู้คน
ขวักไขว่ สถานีสว่างไสว ยิ่งวันนั้นเป็นวันศุกร์ด้วยยิ่งแล้วใหญ่ เนื่องจาก
รอบข้างมารีโกะเต็มไปด้วยเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ มารีโกะผู้เป็นแม่ที่ออกมา
รับโทรศัพท์จึงต้องถามเข้าไปซ้ำมาอยู่หลายหน

มารีโกะพูดว่า “ที่จริงไม่ควรจะดึกขนาดนี้ ขอโทษด้วยนะคะ ตอนนี
หนูอยู่ยูรากุโจ กำลังจะกลับบ้านแล้วค่ะ”

“ลูกอยู่คนเดียวเหรอ ไม่ได้อยู่กับพวกที่บริษัทหรรอเหอ”

“แคว้นนี้เท่านี้แหละค่ะ” มารีโกะว่า น้ำเสียงสดใสไร้กังวล แต่
เหมือนจะเมาอยู่นิดหน่อย

“ระวังตัวด้วยนะ”

“ค่า รู้แล้วค่ะ เตรียมอ่างน้ำร้อนให้หนูด้วยนะ แล้วก็อยากกิน
โอโอะสึเกะ² จังเลย ทำให้หนูนอนนะคะแม่”

²อาหารพื้นบ้าน ส่วนประกอบหลักคือข้าวราดด้วยน้ำชา

มารีโกะว่าดังนั้นแล้ววางสายไป ดูเหมือนเธอจะใช้เหรียญสิบเยน โทร.ผ่านตู้โทรศัพท์ ไม่ใช่บัตรโทรศัพท์ มารีโกะได้ยินเสียงแสดงการหัก ค่าธรรมเนียมดังตื๊ดก่อนสายจะตัดไป

หลังโทรศัพท์เสร็จ มารีโกะได้ไปเตรียมอ่างน้ำร้อนและทำอาหารเย็น ให้พร้อมอุ่นใหม่ตลอดเวลา เพราะลำพังแค่อิโจะลีเกะเพียงอย่างเดียวนั้นมี สารอาหารไม่มากนัก...จากนั้นค่อยไปดูโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น รายการข่าว รอบดึกกำลังนำเสนอหัวข้อพิเศษเกี่ยวกับวิธีการออมเงินอย่างชาญฉลาด ในยุคดอกเบี้ยต่ำ

บ้านฟูรุกาวะตั้งอยู่ห่างจากสถานีอิงาชิซากาโนะ สาย JR จูโอโซด้วย ระยะทางเดินประมาณห้านาที เส้นทางจากสถานีมายังบ้านนั้นเป็นถนน เลียบทางรถไฟที่ค่อนข้างเปลี่ยวในตอนกลางคืน มารีโกะนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น เพียงลำพัง พร้อมรู้สึกห่วงกังวลตามประสาแม่ทั่วๆ ไปที่รู้ว่าลูกสาวจะ กลับบ้านกลางดึกกลางคืนคนเดียว ช่วงแรกๆ เธอไม่ได้สนใจนาฬิกาเป็นพิเศษ ด้วยซ้ำ มารีโกะเพิ่งเริ่มงานเมื่อเดือนเมษายน แต่ไม่ทันไรก็ชินกับที่ทำงาน และได้เพื่อนเที่ยว ดังนั้นคงแปลกหากเธอจะตรงกลับบ้านทันทีทั้งที่เป็นวัน สุดสัปดาห์ มารีโกะจึงเริ่มชินกับรูปแบบการใช้ชีวิตของลูกสาวที่เปลี่ยนแปลง ไปในที่สุด วันศุกร์สุดทรรหาสินะ

จากยูราคุโจถึงอิงาชิซากาโนะ รวมเวลาเปลี่ยนรถไฟโดยปกติแล้วจะ ประมาณสี่สิบนาที ยิ่งคิดว่าเป็นกลางดึกด้วยแล้ว เมื่อรวมเวลาเดินเข้าไป กว่ามารีโกะจะกลับถึงบ้านคงร่วมหนึ่งชั่วโมง มารีโกะกะเวลาเช่นนั้นและ เฝ้ารอตั้งแต่ 23.30 น.จนถึง 0.30 น.

ทว่าเวลาล่วงเลย 0.30 น.ไปแล้ว ออกหน้าประตูก็ยังไม่ดัง มารีโกะ คิดว่าลูกสาวตัวดีคงเปลี่ยนรถผิดขบวน

เธอมองนาฬิกา 0.40 น. จากนั้นก็สายตากลับมาที่โทรทัศน์

มองนาฬิกาอีกครั้ง 0.52 น. มารีโกะลุกขึ้นไปดูบริเวณทางเข้าบ้าน ตรวจสอบว่าไฟหน้าประตูติดอยู่หรือไม่ แล้วกลับมายังห้องนั่งเล่น หนนี้ เมื่อนั่งลงบนเก้าอี้ มารีโกะก็จัดการจุดบุนหรี เธอจะสูบบุนหรีรสอ่อนยี่ห้อ แคสเตอร์มิลด์เป็นถ้ำราวสิบมวนต่อวัน

เธอแหงนหน้ามองนาฬิกา หนนี้จ้องเขม็งไม่ละสายตาไปไหน ตั้งแต่ 0.55 น.จนเข็มนาฬิกาที่วนครบสองรอบแบบไร้สับสน

ตอนนั้นเองที่เธอเริ่มคิดว่า ช้างจันนะ

มาจิโกะเบนสายตากลับมาที่โทรทัศน์อีกครั้ง ทว่าไม่อาจจดจ่อกับหน้าจอได้อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม เมื่อรายการข่าวสิ้นสุดลงก็มีแต่รายการนำเสนอนาฬิกายุติธรรมไปหมด

จะว่าไป เมื่อเข้ามาริโกะที่อ่านหนังสือพิมพ์พร้อมกินอาหารเช้าไปด้วย พุดขึ้นมาว่าตอนกลางวันจะมีหนังสือที่น่าสนใจ มาจิโกะคิดว่าต้องดูเรื่องนั้นให้ได้ แต่ด้วยไม่มั่นใจว่าจะอยู่ถึงตีสองตีสามไหว จึงขอให้มาริโกะอัดวิดีโอไว้ให้ มาริโกะบอกว่าถ้าอย่างนั้นคงต้องใช้วิดีโอเทปม้วนใหม่ ม้วนที่บ้านอัดทับไปทับมาหลายครั้งจนเทปเสื่อมคุณภาพหมดแล้ว ไว้หนูจะซื้อกลับมาให้นะ...

จริงด้วย ยายหนูคงตั้งใจจะซื้อวิดีโอเทปกลับมา มาจิโกะคิด ระหว่างทางกลับบ้านมีร้านสะดวกซื้ออยู่ เธอคงแวะที่นั่นเลยกลับมาช้า ต้องเป็นอย่างนั้นแน่

ขณะคิดเช่นนั้น เข็มนาฬิกาก็ล่วงเลยเวลา 1.00 น. พ้น 1.10 น. จนไปถึง 1.20 น.ในที่สุด ร้านสะดวกซื้อคนเยอะขนาดนั้นเขียวหรือ ต้องใช้เวลานานขนาดนี้เลยหรือยัง

มาจิโกะสวมรองเท้าแตะที่หน้าทางเข้าบ้านแล้วเดินออกไปข้างนอก ถนนของเมืองจมอยู่ท่ามกลางความเจียบสัด เสาไฟริมทางส่องแสงซีดขาว ไม่มีแม้ผู้คน เมื่อหันกลับไปมองจึงเห็นหน้าจอโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่นวูบไหวไปมาผ่านม่านลูกไม้ตรงหน้าต่าง รวมถึงนาฬิกาซึ่งอยู่ข้างๆ กัน จวนจะ 1.30 น.แล้ว

บ้านสว่างไสว ถนนหนทางมืดมิด

ลูกสาวฉันยังไม่กลับบ้าน

“มาริโกะ” มาจิโกะเปล่งเสียงพึมพำ จากนั้นคำคืนอันยาวนานก็ได้เริ่มต้นขึ้น

ผ่านไปราวสองชั่วโมง นับตั้งแต่ได้รับสายจากมาจิโกะ โยชิโอะเดินเข้าไปใน
ตู้เย็นแบบวอล์กอินซึ่งติดตั้งไว้ข้างส่วนผลิต ทันใดนั้นเขาก็ได้ยินเสียงรถ
ดังมาจากบริเวณลานจอดที่อยู่ติดกัน เมื่อลองชะโงกหน้าแอบมองจากช่องว่าง
ระหว่างประตูก็พบรถโคโรลล่าสีชาวกำลังถอยหลังเข้าจอด

มาจิโกะกับซากาคิ ทัตสึโอะ นั้นเอง ซากาคิประจำอยู่ตรงตำแหน่ง
คนขับ ครั้นสังเกตเห็นใบหน้าของโยชิโอะขณะเอี้ยวตัวมาด้านหลัง ซากาคิ
ก็นึกหน้าที่มีรู้อยู่ให้ยีย่นยับแล้วผงกศีรษะทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

โยชิโอะเองก็ทักทายกลับ ทว่าชั่วขณะนั้นเขากลับรู้สึกเหมือนมีตุ้มถ่วง
หนึ่งลูกหล่นตู่บลลงมาในอก มันไม่ใช่ตุ้มถ่วงลูกใหญ่ เป็นเพียงก้อนตะกั่ว
เล็กๆ ขนาดราวเหยือกตปลาในที่ใช้ปลายนิ้วบีบเปลี่ยนรูปร่างได้อย่างอิสระ

ส่วนตุ้มถ่วงที่ใหญ่ที่สุดนั้นจมอยู่ในก้นบึ้งของหน้าอกมาตลอดนับตั้งแต่
คืนที่มาริโกะหายตัวไป จมลงเรื่อยๆ ไม่แกว่ง ไม่ลอยขึ้นมา ไม่แม้แต่
จะทำให้เกิดคลื่นบนผิวหนังเลยสักนิด มันแค่อยู่ตรงนั้นตลอดเวลา และ
สังเกตเห็นได้ทุกครั้งเมื่อมองผ่านผิวหนังอันมีดมิด หากจะยกขึ้นมาคงหนักมาก
เป็นแน่ เขาคิด และข้างใต้นั้นยังมีบางสิ่งบางอย่างที่ถูกบดขยี้อย่างน่าสังเวช
หลับใหลอยู่ หากยกตุ้มถ่วงขึ้น มันจะตามติดมา แล้วพวกเราก็ต้อง
เผชิญหน้ามัน โยชิโอะคิดพลางจ้องมองผิวหนังที่ปราศจากการเปลี่ยนแปลง
ต่อไป นี่คือแต่ละวันของครอบครัวซึ่งทำได้เพียงเฝ้ารอการกลับมาของผู้ที่
สูญหายไปอย่างปริศนา

แต่บัดนี้ เมื่อได้เห็นสีหน้าของซากาคิ ตุ้มถ่วงเล็กๆ ที่หล่นลงมา
กลับสร้างระลอกคลื่นบาง ๆ บนผิวหนัง ระลอกคลื่นที่ไม่เคยผุดขึ้นแม้กระทั่ง
ตอนรับสายอาละวาดโวยวายของมาจิโกะเมื่อสองชั่วโมงก่อน

...คุณซากาคิเองก็คิดว่าศพที่พบในสวนสาธารณะโอกาเวอาจเป็น
มาริโกะ

ไม่อย่างนั้นเขคงไม่ลงทุนออกมาด้วย

ซากาคิ ทัตสึโอะ เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนแผนกความปลอดภัยในชีวิต
ประจำวันของสถานีตำรวจอิงชินากาโนะ เพราะผมบางเขาจึงดูสูงวัย แต่หาก

ถามอายุ เขานั้นอยู่ในวัย 45 ปี พอจะเป็นลูกชายโยชิโอะได้ มิน่าซ้ำทั้งสองคนยังมีรูปร่างป้อมคล้ายกันมาก จนถูกเข้าใจผิดว่าเป็นพ่อลูกกันอยู่หลายครั้ง

ก่อนหน้านั้น 97 วัน แม้จะผ่านกลางดึกของวันที่ 7 มิถุนายน จนกระทั่งรุ่งสางของวันที่ 8 มาริโกะก็ยังไม่กลับมา มาจิโกะจึงโทรศัพท์หาโยชิโอะ โดยก่อนหน้านี้เธอได้โทร.ไปหาเพื่อนสนิทของมาริโกะทุกคนแล้ว จึงทราบว่ามีใครอยู่กับมาริโกะเลย

โยชิโอะบอกว่าให้ปรึกษาตำรวจทันที มาริโกะเป็นลูกสาวคนเดียว เธอได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่างเต็มที่มาตั้งแต่เล็ก ๆ โดยไม่ต้องแข่งขันกับพี่น้องที่โหด และเพราะรอบข้างมีแต่ผู้ใหญ่ เธอจึงมีมุมที่เหมือนสัตว์เลี้ยงอยู่บ้าง ด้วยเหตุนี้พอโตขึ้นเลยชอบใช้คำพูดคำจาชวนให้คนรอบข้างรู้สึกว่าเขาแต่ใจจังนะเป็นบางครั้ง

ในทางกลับกัน นั่นทำให้มาริโกะรู้ดีเกินพอว่าตัวเองเป็นคนสำคัญของพ่อ แม่ ตา และญาติๆ เพียงใด แคเธอออกแรงเล็กๆ น้อยๆ ทุกคนก็ป็นห่วงถึงขั้นแตกตื่นวิ่งวุ่นกันจ้าละหวั่น

ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าเมื่อไร หากการกระทำของตัวเองไม่เป็นไปตามตารางที่วางไว้ เป็นเหตุให้ไปถึงสาย หรือต้องยกเลิกนัด มาริโกะจะถือคติว่าต้องแจ้งคนที่เหมาะสมด้วยวิธีการที่เหมาะสมให้เรียบร้อยโดยไม่มีข้อยกเว้น ราวกับเป็นอาการทางประสาทเลยทีเดียว เมื่อรู้ว่าจะไปสายกว่าเวลานัด เธอจะต้องแจ้งคนที่นัดไว้เสมอ แม้จะแค่สิบนาทีก็ตาม มาริโกะจะระลึกลูกเสมอว่า หากตัวเองไปไม่ตรงเวลาหรือผิดนัด จะมีคนอื่นมากมายเป็นห่วงไม่อย่างนั้นลูกสาววัย 20 ปี ผู้กำลังสนุกกับการเดทในสุดสัปดาห์หรือกินข้าวเที่ยวเล่นกับเพื่อนหญิง คงไม่อุตส่าห์โทร.หาแม่ที่บ้านตอนตั้งใจว่าจะกลับแล้ว โยชิโอะคิดเช่นนั้น

มันเป็นเรื่องแปลกหากมาริโกะคนนั้นจะไม่กลับบ้านโดยไม่บอกอะไร ไมลิ ยิ่งกว่าแปลกเสียอีก ต่อให้เกิดเรื่องอย่างเช่น หลังจากโทร.จากสถานีรถไฟไปหาแม่ แต่แฟนหนุ่มที่ควรจะไปก็มีอรัลอีกรอบด้นกลับล่า บอกว่าคืนนี้อยากจะอยู่ด้วยอีกหน่อย และมาริโกะเองก็สนใจ ตามหลักการแล้ว

ต่อให้ไม่บอกชัดๆว่าจะไปโรงแรมกับแฟนนะคะ เธอก็ควรจะบอกมาจิกะว่า คินนี่เปลี่ยนแผน จะกลับตึกกว่าเดิมมาก แบบนั้นถึงจะเป็นมาริโกะ ลูกสาวที่ชื่อวามาริโกะ เด็กสาวผู้ไม่มีทางกระโจนออกจากบ้านไปเสียบ่ๆ แม้แต่ตอนอยู่ในวัยแรกรุ่นที่ความอยากต่อต้านกำลังรุนแรง มาริโกะเคยทะเลาะกับแม่ครั้งใหญ่ ตอนตัดสินใจจะหนีไปค้างบ้านเพื่อนหนึ่งคืน เธอยังโทรศัพท์มาบอกที่บ้านเลย ถึงจะรายงานเหมือนชวนทะเลาะ แต่ก็ยังแจ้งให้ทราบของตัวเองไม่ได้ไปเดินเตร่ในย่านคนพลุกพล่าน เธอเป็นเด็กแบบนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อปลายปีที่แล้ว ชิเกรุ สามีมของมาริโกะได้ออกจากบ้านไป ทำให้บ้านฟูรุภาวะต้องเผชิญความจริงที่ว่าครอบครัวเหลือกันเพียงสองคนแม่ลูก แม่ไม่ได้กระทบการใช้ชีวิต ทว่าเพราะเหตุนั้น ความสนใจในแต่ละวันของมาริโกะผู้เป็นแม่จึงวนเวียนอยู่ที่มาริโกะเป็นหลัก ถึงจะอึดอัดอยู่บ้าง แต่มาริโกะไม่ได้ไร้หัวจิตหัวใจถึงขนาดจะใช้มันเป็นเหตุผลในการแหกธรรมเนียมที่มีมาและทำให้แม่เป็นห่วงยิ่งกว่าเดิม

ดังนั้นโยชิโอะจึงบอกให้มาริโกะตรงเข้าหาตำรวจทันที เขาบอกว่าตำรวจอาจไม่เต็มใจรับเรื่องนัก แต่อย่าย่อแค้น พยายามอธิบายให้พวกเขารู้ว่ามาริโกะเป็นเด็กที่เข้มงวดเรื่องนี้มากแค่ไหน ไม่มีทางที่เธอจะไปค้างที่อื่นโดยไม่ติดต่อมาแน่นอน จากนั้นโยชิโอะจึงฝากร้านให้คิดะดูแลแล้วรีบไปยังสถานีตำรวจอิงาซากาโนะด้วยอีกคน

ที่นั่นเขาได้พบซากาคิ ทัตสึโอะ กำลังนั่งหันหน้าหามาริโกะซึ่งก้มหน้าตาแดงก่ำอยู่ในส่วนที่เหมือนห้องรับรองแขกแคบๆ ซากาคิทำหน้าประหนึ่งว่าความรับผิดชอบทั้งหมดตกอยู่ที่ตัวเองพร้อมทำคอตกไปด้วย

ตอนโยชิโอะรับนามบัตรมาจากซากาคิ เขาไม่ชอบใจอีกฝ่ายเลยสักอย่าง ทั้งบรรยากาศน่าอึดอัด ทั้งชื่อแผนกความปลอดภัยในชีวิตประจำวัน ที่เหมือนส่วนรับเรื่องร้องทุกข์ของที่ว่าการเซตมากกว่า หลานสาววัย 20 ปีหายตัวไปอย่างกะทันหันตอนกลางคืนในใจกลางกรุงโตเกียว ไม่ได้กลับบ้านอย่างที่ควรจะเป็น ฝ่ายที่มารับเรื่องจากครอบครัวคือแผนกความปลอดภัยในชีวิตประจำวันนั่นหรือ นี่พวกเขาไม่ได้มาขอให้ช่วยตามหาลูกแมวนะ

ด้วยความโกรธได้พุ่งถึงขีดสุดตอนซากาคิพยายามอธิบายว่าแผนก

ของตนรับผิดชอบตามหาคนหนีออกจากบ้านด้วย

“มารโกะไม่ได้หนีออกจากบ้านสักหน่อย คนบ้าที่โหนดจะอุตสาห์โทรมาบอกว่ากำลังกลับบ้านก่อนหนีไป เด็กคนนั้นกลับบ้านไม่ได้ ทั้งที่ตั้งใจว่าจะกลับมาต่างหากล่ะครับ”

เธออาจไปพัวพันคดีอะไรเข้าก็ได้...โยชิโอะรีบกลืนคำนั้นกลับลงไป ขณะที่มารโกะซุกหน้าลงผ้าเช็ดหน้า

“ผมเข้าใจความรู้สึกพวกคุณดีครับ” ซากาคิเอย์ โยชิโอะคิดว่าอีกฝ่ายพูดจาที่อ้อๆ ทั้งยังไม่ชอบการหยีตาเล็กๆ และกะพริบถี่ๆ ของอีกฝ่าย ไม่มีเจ้าหน้าที่ที่ตึกวุ่นแล้วหรือยัง

“แต่้วยรุ่นซากิมีวิธีคิดแบบ้วยรุ่นนะครับ ชินริบะอะอะกันเกินไป ดีไม่ดีอาจจะถูกคุณลูกสาวทักหน้าเอาก็ได้”

“ผมถึงได้บอกใจครับว่ามารโกะไม่มีทางทำเรื่องแบบนั้นหรอก”

“ผู้ปกครองก็พูดแบบนี้กันทุกคนแหละครับ”

“แต่...”

โยชิโอะเริ่มพูดไม่ออก เดิมทีเขาก็ไม่ใช่คนช่างพูดอยู่แล้ว เจ้าของกิจการส่วนใหญ่แบ่งออกเป็นสองประเภท ประเภทแรกคือพวกช่างพูด ช่างเจรจา ส่วนอีกประเภทคือพวกสงบปากสงบคำ คนประเภทแรกมักพบมากในร้านที่เน้นค้าขายหรือซ่อมบำรุง อย่างซูเปอร์มาร์เก็ตและร้านเครื่องใช้ไฟฟ้า ส่วนคนประเภทหลังอย่างโยชิโอะ ส่วนใหญ่จะอยู่ในร้านสายผลิตควบคุมไปการจัดจำหน่าย

เจ้าหน้าที่ซากาคิมองมารโกะที่กำลังร้องไห้สลับกับโยชิโอะผู้ทำหน้าที่ถ่มทิ้ง แล้วขยับเก้าอี้จัดที่นั่งใหม่เล็กน้อย ก่อนพูดต่ออย่างใจเย็นว่า

“ลูกสาวที่อายุน้อยหายตัวไปอย่างกะทันหันเป็นเรื่องใหญ่ แล้วก็เป็นไปได้ว่าอาจจะพัวพันถึงคดีอาชญากรรม เรื่องนั้นผมเองทราบดีครับ หากมีท่าทีว่าอาจเป็นกรณีนั้นแม้เพียงเล็กน้อย พวกผมจะกระจายกำลังค้นหาทันที แต่ตอนนี้ผมคิดว่ายังเร็วไปที่จะทำแบบนั้น คุณแม่และคุณตา... ผมเรียกว่าคุณตา ถูกใช้ไหมครับ”

“ถูกแล้วครับ” โยชิโอะพูดแล้วเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก เขาเข้าใจสิ่งที่

เจ้าหน้าที่บอก นั่นฟังดูสมเหตุสมผล...แต่...

“ผมเข้าใจว่าพวกคุณเป็นห่วง แต่ขออย่าเพิ่งคิดไปในทางที่ไม่ดีเลยนะครับ เมื่อสักครู่นี้ผมอาจจะถามไปแล้ว” เจ้าหน้าที่หันมาทางโยชิโอะ “บิดาของคุณมาริโกะ คุณพ่อฟูรุทากะ ชิเกรุ ได้ยินว่าปัจจุบันแยกกันอยู่ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ เขาพักอยู่แถวๆ สุกินามิ”

“คุณไม่คิดว่าเธอจะไปที่นั่นหรอกครับ”

“ไม่ค่ะ” มาจิโกะเงยหน้าขึ้นมามีแววรวดเร็วราวถูกกระชาก “ไม่มีทางเป็นไปได้แน่”

ซากาคิไม่สะทกสะท้าน เขาคลี้อยออกมาเพียงเล็กน้อยคล้ายจะพลบโยน “ผมไม่รู้หรอกนะครับว่าเป็นไปได้จริงหรือเปล่า เธออาจจะบังเอิญเจอคุณพ่อที่สถานียูราคุโจหลังจากโทรหาคุณแม่อีกได้ แล้วระหว่างคุยกันเวลาดั้นด้นเลยจนตึกตื่นมืดค่ำ เลยไปพักบ้านคุณพ่อ คิดแบบนี้ก็ได้จริงไหมล่ะครับ เพียงแต่จังหวะจะบอกคุณแม่อันซ้าไปหน่อยเท่านั้นเอง”

มาจิโกะส่ายหน้าทั้งที่ยังหลับตาอยู่

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ”

“ที่ทำงานของสามีคุณอยู่แถวไหนเหรอครับ”

“มารูโนะอุจิคะ”

“ถ้าอย่างนั้น การจะเจอกันที่ยูราคุโจก็...”

“เคยค่ะ เรื่องนั้นนะเคยค่ะ” มาจิโกะเริ่มอดรนทนไม่ไหวจึงเปล่งเสียงดังขึ้น

“เธอเคยกินข้าวกับพ่อก่อนกลับบ้าน เพราะเป็นห่วงความสัมพันธ์ระหว่างเราสองสามีภรรยาตามประสามาริโกะ แต่เด็กคนนั้นไม่เคยไปเที่ยวดื่มกับพ่อก่อนมืดค่ำแล้วนอนค้างคืนที่บ้านเขาเลย พ่อลูกเขาไม่ค้างด้วยกันหรอกค่ะ เขาต้องมาส่งถึงบ้านอยู่แล้ว”

“แต่...”

“ชิเกรุอาศัยอยู่กับผู้หญิงอื่นครับ” โยชิโอะว่า “ดังนั้นเขาไม่พาลูกสาวเข้าบ้านหรอก ผมเองก็เคยไปพบเขาอยู่เหมือนกัน แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้

เข้าบ้านเลย”

สายตาของซากาคิหลุดโฟกัสไปเล็กน้อย คงกำลังลำบากใจคิดว่า สถานการณ์บ้านนี้ซับซ้อนจริง ๆ และมองว่าเป็นไปได้มากที่จะเป็นการหนีออกจากบ้านอย่างแน่นอน โยชิโอะคิดเช่นนั้นจึงพูดต่อไปว่า

“ถึงเรื่องนั้นจะเป็นปัญหาหนักสำหรับสามภรรยาก็จริง แต่มันไม่เกี่ยวกับการที่มาริโกะไม่กลับบ้านหรอกนะครับ เธอไม่ใช่เด็กที่จะหนีออกจากบ้าน เพราะพ่อแม่จะหย่ากัน การมาบอกว่าเธอจะทำอะไรแบบนั้นเอาตอนนี้ มันเหลวไหลสิ้นดี”

โยชิโอะชะงักเพราะดันพูดออกไปโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง เกิดทำให้ ซากาคิไม่พอใจขึ้นมาตรงนั้นละก็แย่นะ เจ้าหน้าที่คนนี้เป็นคนรับเรื่องเสียด้วย แต่ไม่ว่าภายในใจจะเป็นอย่างไร ภายนอกซากาคิกลับไม่แสดงท่าที ไม่สบอารมณ์ออกมาเลย เขายังคงทำหน้าที่คล้ายเหม่อ เหมือนกำลังคิดเรื่องอื่น นอกเหนือจากประเด็นในขณะนี้อยู่อย่างไรอย่างนั้น

“ก่อนอื่น” ซากาคิกระแอมเบา ๆ แล้วเหลือบตาขึ้นมา “เราลองดู สถานการณ์ก่อนสักหนึ่งวันดีกว่าครับ กรุณาติดต่อไปยังที่ต่าง ๆ เท่าที่นึกออก ด้วย ทางผมเองก็จะพยายามติดต่ออีกให้อีกแรง แบบนี้ดีมั๊ยครับ เพราะ ยังมีโอกาสสือกเหลือเฟือเลยที่ลูกสาวคุณจะทำหน้าเจื่อนกลับมา...”

เจ้าหน้าที่ซากาคิแสดงท่าทีเช่นนั้นเรื่อยมา วันคืนที่มาริโกะไม่กลับบ้านล่วงเลย ผ่านไป...เป็นหนึ่งสัปดาห์ สิบวัน ครึ่งเดือน หนึ่งเดือน จนสถานีตำรวจ สิงาชิคาโกโนะเริ่มมองว่าเป็นการหายตัวไปที่มีโอกาสเกี่ยวข้องกับคดีร้ายแรง และเริ่มดำเนินการออกตามหา ทว่าถึงจะมีการติดต่อไปพลับแบบรูปของมาริโกะ กับเสื้อผ้าที่ใส่ในวันที่หายตัวไปที่ป้อมตำรวจ ท่าทีของซากาคิก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง ยังไม่รู้รอกครับว่าจะเป็นคนดีหรือไม่ดี ห้ามคิดเอง เออเองนะครับ ตำรวจกำลังพยายามดำเนินการให้ครับ แต่อย่าเอาแต่คิดไปในทางที่ไม่ดีนะครับ ราวกับเชื่อว่าถ้าคิดว่าเป็นคนดีแม้เพียงครั้งเดียว เหตุการณ์จะกลายเป็นเช่นนั้นทันที

จะว่าไปแล้ว ตลอดระยะเวลา 97 วันที่ผ่านมา ซากาคินั้นตั้งใจหา

หน้าที่ตักต้อมถ่วงซึ่งกำลังจะหล่นลงบนผิวน้ำอันมืดมิดในจิตใจของโยชิโอะ กับมาจิโกะที่คอยเฝ้าชะเง้อหาออกไปทั้งข้างนอกได้อย่างฉิวเฉียดตลอด ทว่า น้ำมันกลับเปลี่ยนไป

“มาด้วยกันหรือครับ”

โยชิโอะว่าขณะเชิญทั้งสองคนเข้าไปในห้องเสื้อหาคามิซึ่งอยู่ด้านในสุดของร้าน แม้แต่ตัวเขายังรู้เลยว่าน้ำเสียงตัวเองฟังดูประหม่า

“ผมออกเวอร์พอดีนะครับ”

ซากาคิเอื่อยด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนเช่นทุกครั้ง ตรงกันข้ามกับมาจิโกะที่เดินตามมาข้างหลัง ไหล่เธอลู่ตักเหมือนคนอ่อนล้าหมดแรง ซากาคิหันกลับไปมองเธอประเดี๋ยวนึงแล้วพูดว่า

“คุณฟูรุภาวะเธอดูค่อนข้างตื่นตระหนก ผมเลยคิดว่ามาด้วยกันดีกว่าที่สำคัญ ถ้าจะไป สน.โบคุโทกันต่อ มีผมอยู่น่าจะคุยได้ไวกว่าด้วยครับ”

เจ้าหน้าที่ซากาคิพูดเสนอตัวอย่างใจเย็น

โยชิโอะตอบว่ามาจิโกะเบา ๆ ตอนเธอขึ้นมานบนห้องเสื้อหาคามิ ยังเข้าอยู่แท้ ๆ แต่ดวงตาที่ร้องให้จนบวมเป่งกลับมีน้ำตาคลอขึ้นมามีกรอบ

“นี่ อย่างที่คุณซากาคิว่า ยังไม่ได้สรุปว่าเป็นมาริโกะนี่นา”

มาจิโกะพยักหน้า

“หนูไปซงซานะ” มาจิโกะว่าดังนั้นแล้วหายเข้าไปในครัวด้านใน โยชิโอะรอกะทั้งแนใจว่าลูกสาวปิดประตูไม้ติดกระจกซึ่งกั้นระหว่างครัวกับห้องเสื้อหาคามิเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับมาหาซากาคิ

“เอาจริง ๆ คุณคิดว่ายังไงครับ”

ซากาคิมองหน้าโยชิโอะ มองตรงเข้ามาจากด้านหน้า ทว่าแววตากลับไม่ได้ให้ความรู้สึกแข็งกร้าว นี่เป็นเอกลักษณ์ของชายผู้นี้ เป็นเช่นนี้เสมอไม่ว่าเมื่อไร สภาวะทางจิตใจของเขาอ่อนแอ ทำได้แคโยนลูกบอลในระดับเล่นรับส่งลูกเบา ๆ ให้คนรอบข้างเท่านั้น ถึงแม้โยชิโอะจะเคยนึกไปวุ่นหนึ่งว่าภรรยาที่ลูก ๆ เขาคงมีความสุขน่าดู แต่ในทางกลับกันก็คิดว่าซากาคิไม่เหมาะจะเป็นเจ้าหน้าที่เอาเสียเลย

“ยังด่วนสรุปไม่ได้ครับ” ซากาคิตอบ สีหน้าท่าทางคล้ายกับกำลังมอง

หาที่เชี่ยบุหรี โยชิโอะจึงยื่นถาดใส่อุปกรณ์สูบบุหรีให้เขา ส่วนตัวเองก็จุดบุหรียี่ห้อไฮไลต์ด้วยหนึ่งมวน เมื่อเข้าหลังจากตื่นนอนเพิ่งจะแกะห่อใหม่แท้อย่างไร รู้ตัวอีกทีก็กลับเป็นมวนสุดท้ายแล้ว โยชิโอะพนกว่าออกมาพร้อมกับปล่อยไพล่ระหว่างรอมาริโกะ

“ดูท่าทางคุณฟูรูกาวะจะคิดว่าเป็นคุณมาริโกะจริง ๆ ล่ะครับ”

“เธอเป็นฮิสทีเรียอ่อน ๆ นะครับ” โยชิโอะพูดเบา ๆ

“แต่กลางสังหรณ์แม่นทีเดียว ตอนที่มาริโกะหายตัวไปก็เหมือนกัน”

“วันนี้ก็เข้าวันที่เก้าสิบเจ็ดแล้วล่ะครับ”

โยชิโอะประหลาดใจ “คุณซากาคิก็หนีด้วยเหรอครับ”

ซากาคิพยักหน้า เขากำลังสูบบุหรีชนิดอ่อนที่คล้ายกระดาด หลังจากพนกว่าออกมาเขาก็พูดว่า “ตอนออกมาผมลองติดต่อไปที่ สน.โบคุโทแล้ว แต่พวกเขาบอกว่าตอนนี้ยังไม่พบอะไรนอกเหนือจากแขนข้างขวาที่เจอในตอนแรก ทางนั้นเองก็กำลังดำเนินการค้นหาอย่างหนัก ทำเอาสวนสาธารณะวุ่นวายใหญ่เสียเลยล่ะครับ”

“ผมไม่ค่อยรู้เรื่องนี้หรอกครับ...”

โยชิโอะพูดตะกุกตะกัก เขาไม่มีทางพูดจาเป็นฉาก ๆ ว่าศพถูกแยกชิ้นส่วน เป็นเหตุการณ์การฆาตกรรม เหมือนตัวละครในละครสืบสวนทางทีวีได้

“ที่บอกว่าปะ...เป็นชิ้น ๆ ก็นั่นล่ะครับ คนร้ายคงไม่ทิ้งไว้แค่ทีเดียวหรอก ที่แยกชิ้นส่วน...ก็คงแยกเพื่อการนั้นแหละครับ”

“นั่นล่ะครับ แต่ก็ยังถือว่ามีโอกาสอยู่ดี สวนสาธารณะโอกาวะกว้างถึงขยะก็เยอะด้วย”

“ถึงขยะ?”

“คุณไม่ทราบเหรอครับ แขนขวาเจ้าปัญหาข้างนั้นถูกทิ้งใส่ถังกระดาดอยู่ในถังขยะใกล้ทางเข้าออกสวน ถังกระดาดสีน้ำตาลล่ะครับ เหมือนที่ใช้กันในซูเปอร์มาร์เก็ต”

มาริโกะถือถาดวางถ้วยกาแฟออกมาจากในครัว ตายังคงแดงก่ำ ทว่าดูเหมือนน้ำตาจะหยุดไหลแล้ว

“หาซาญี่ปุ่นไม่เจอเลย”

เธอเสนอหาแพให้ซากาคิ แล้วพูดว่า “พอวางไว้ที่ไหนเธอ”

“จริงสินะ...พักหลังพอตีตื้นแต่ซากาบาอยู่หลง³นะ”

มันเป็นซาที่ช่วยลดอาการความดันโลหิตสูง โยชิโอะนึกขึ้นได้ว่า...
คนที่บอกว่าอ่านเจอในนิตยสารและซื้อมาให้ตั้งแต่แรกก็คือมาริโกะ

“คุณตาบอกว่าความดันโลหิตเคยขึ้นมาเกินสองร้อยใช้ไหมคะ แบบนั้น
ไม่ใช่ความดันคนแล้วละคะ ความดันยี่ราฟต่างหาก”

พูดไปหัวเราะไป แต่สายตาดูท่าทางเป็นห่วง

“ห้ามกินของเค็ม ๆ นะคะ เวลากินเต้าหู้ก็ใส่พอนสีแทนโซยุจะดีกว่า
เนอะ?”

โยชิโอะปวดใจราวกับถูกทะเลงด้วยสว่านอย่างฉับพลัน เขายกมือขึ้น
กุมหน้า โชคดีที่มาจิโกะเหมือนจะยุ่งแต่กับเรื่องของตัวเองจนไม่ทันสังเกต
เธอกำลังตีคากาแพด้วยสายตาราวกับครุ่นคิดหนัก

ทว่าซากาคิรู้สึกได้ เขาเบี่ยงสายตาหลบแล้วหยิบถ้วยกาแฟขึ้นมา

หากแขนข้างขวานั้นเป็นแขนของมาริโกะจะทำอย่างไรดี พวกเขา
จะเป็นอย่างไรกัน ในหัวของโยชิโอะคิดเช่นนั้นเข้าไปเข้ามา ความวิตกกังวล
เข้าบั่นประสาทเช่นเดียวกับมาจิโกะ คนที่มีสายเลือดเดียวกัน หากได้เห็น
แขนท่อนก็รู้แล้วว่าใช่มาริโกะหรือเปล่า ถ้าเห็นเข้าต้องรู้แน่ แต่จะรวบรวม
ความกล้าออกไปดูให้แน่ใจตอนนี้ได้หรือ

“เหมือนว่าจะมีแขกนะครับ” ซากาคิว่า

เมื่อเหลือบตาขึ้นมาก็พบหญิงสาวสวมเสื้อเชิ้ตโปโลสีเหลืองกำลัง
เดินเข้ามาจากทางหน้าร้าน พอเห็นโยชิโอะ เธอก็ส่งยิ้ม

“คุณตาคะ ขอเต้าหู้หน่อยค่ะ”

“ได้จ้ะ” โยชิโอะลุกขึ้นแล้วออกไปที่ร้าน

“กินหนึ่งก้อน โมเมนหนึ่งก้อน ไซม์ย”

เธอเป็นแม่บ้านที่อาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมใกล้ ๆ รับประทานอาหารไทม์

³ ซาอุหลงที่เพิ่มปริมาณสาร GABA (Gamma-Aminobutyric Acid)

เป็นประชาสัมพันธ์ให้หมอพันที่ร้านซึ่งใช้เวลาปั่นจักรยานไปจากที่นี้ราวสิบนาที ตั้งแต่ช่วงบ่ายจรดเย็น เมื่อประมาณครึ่งเดือนก่อน โยชิโอะไปรับยาโรคเหงือกอักเสบแล้วโดนทักว่า “อ้าว คุณตาอ่านตำหู้⁴นี่นา” จึงถึงบางอ้อ

“วันนี้ทอดกันโมโดคิ⁴รึยังคะ”

“โทษทีนะ ยังไม่ถึงช่วงนะ”

ที่ร้านของโยชิโอะจะไม่ทอดกันโมโดคิในช่วงหน้าร้อน แม้แต่ในฤดูใบไม้ร่วง ถ้าไม่เข้าช่วงปลายฤดูก็จะไม่นำออกมาวางขาย

“ทำเร็วหน่อยเถอะคะ ตอนกลางคืนเริ่มหนาวแล้วไม่ใช่เหรอ พอกินกันโมโดคิของคุณตาแล้ว อันที่ซูเปอร์ทำไมไม่อร่อยไปเลย”

“ขอบใจนะ”

โยชิโอะยื่นถุงพลาสติกใส่เต้าหู้ให้เหนือตู้กระจกแสดงสินค้าแล้วรับเศษเหรียญมา ขณะตั้งใจจะพูดว่าขอบคุณที่คอยอุดหนุนเพื่อส่งแขก หญิงสาวกลับชะงักท่าแล้วเอ่ยขึ้นว่า

“คุณตาดูไม่ค่อยว่าเรียงเลยนะคะ เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า”

น้ำเสียงนั้นสดใส ทั้งสองคนซึ่งนั่งอยู่ในห้องเสื่อหาตามิกิ⁴น่าจะได้นินโยชิโอะยิ้มออกมา

“นั่นแก่แล้วนะ”

“อะไรกัน ไม่จริงหรอกคะ”

เธอหัวเราะพลางเดินออกไปข้างนอก หลังจากส่งเสียงออกไปว่า “ขอบคุณที่คอยอุดหนุน” อีกครั้ง โยชิโอะก็ไปล้างมือที่อ่างล้างหน้าเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ติดกัน และถือโอกาสเอาน้ำลูบหน้าตัวเอง

เมื่อกลับมาที่ห้องเสื่อหาตามิกิพบว่ามาจิโกะร้องให้อีกแล้ว

“พ่อแม่ก็สังหรณ์ใจเหมือนกันใช้มั๊ยคะ”

โยชิโอะไม่ตอบอะไร เขานั่งลง ตีหมาแพที่เหลื่อ

“คุณคิดจะไปไหนหรือครับ” ซากาคิตาม

“ส่งของนะครับ จะกลับมาก่อนเที่ยง”

⁴ เต้าหู้ใส่ผักหั่นผอยทอด

“ถ้าอย่างนั้นเราค่อยออกไปตอนนั้นดีมั้ยครับ” ซากาคิพูดอย่างสบายๆ จากนั้นหันมาหาماجิกะ

“เหมือนที่คุยกันมาระหว่างทาง ยังไงก็แค่แขนข้างขวานะครับ ยังไม่รู้ว่าจะตรวจสอบอะไรได้บ้าง อย่าเพิ่งคิดมากไปเลย”

ماجิกะพยักหน้าพลางดึงกระเป๋าถือที่วางอยู่ข้างๆ เข้ามาใกล้แล้วเปิดมัน

“คุณซากาคิบอกว่าให้พกของที่มีลายนิ้วมือของมาริโกะติดตัวไปด้วยนะคะ”

เธอหยิบของข้างในออกมาให้โยชิโอะดู สิ่งนั้นเป็นหรีวนาฬิกาเล็กใสอยู่ในถุงพลาสติกโปร่งแสง

ห้องของมาริโกะในบ้านที่อิงาชิคาโกโนะยังคงอยู่ในสภาพเดิมนับตั้งแต่เธอหายตัวไป เรื่องนี้แม้ไม่มีใครบอก มาจิกะก็จะปล่อยไว้เช่นนั้นอยู่แล้ว ซากาคิเองก็แนะนำแบบเดียวกัน

“อันนี้แค่เผื่อไว้เฉยๆ นะครับ” ซากาคิรีบพูด “เพราะถึงยังไงเราก็กังไม่รู้อาการการณ์แน่ชัด แล้วยังไม่รู้ด้วยว่าจะตรวจลายนิ้วมือจากแขนขวาที่พบได้มั้ย”

โยชิโอะมองดูماجิกะเก็บหรีวกลับไปอย่างทะนุถนอม แล้วพูดว่า “ماجิกะ โทะชิโนะ แต่ช่วยออกไปซื้อบุหรี่ยี่ห้อดีให้หน่อยได้มั้ย มันหมดแล้ว พ่อต้องดูร้านนะ”

“ได้ค่ะ” มาจิกะว่า แล้วลุกขึ้นยืน

“ร้านขายบุหรี่ยู่ทางไหนคะ”

“ออกจากร้านไปทางขวามือ ข้างตู้ไปรษณีย์นะ”

โยชิโอะรอกระทั่งماجิกะออกไป เมื่อไม่เห็นเธอแล้วจึงค่อยหันหน้ากลับมาหาซากาคิ พบว่าเขากำลังมองกล่องบุหรี่ยี่ห้อดีที่วางอยู่บนตู้สำหรับเก็บเครื่องชา

“ถ้าماجิกะไม่อยู่จะพูดได้สะดวกกว่า จริงมั๊ยครับ” โยชิโอะว่า “คุณมาด้วยแบบนี้ผมก็คิดแล้วละครับ ว่าน่าจะมีอะไร”

กาแพ่ที่ซากาคิตั้งยังเหลืออีกราวครึ่งถ้วย เขาจึงอมงมันพลางพูดเบาๆ ว่า “ร้านบุหรี่ยู่ใกล้มั๊ยครับ”

“ใกล้ๆ นี่แหละครับ แต่วันนี้ร้านหยุด กว่าจะหาซื้อแล้วกลับมาคงใช้เวลาประมาณสิบนาที”

โยชิโอะให้มาจิโกะออกไปข้างนอกเพื่อการนี้

“ทางคุณซาคาคิจึงได้รับข้อมูลไว้มากกว่าพวกช่องทีวีสินะครับ จริงๆ แล้วมันเป็นยังไงกันแน่ แชน ท่อนั้น ที่บอกว่าเจอที่...สวนสาธารณะโอกาเวะ... มีลักษณะเด่นอะไรบ้าง เรื่องนั้น...”

ซาคาคิเอามือลูบหน้าโดยไม่ได้เงยขึ้นมา รวากับจะปาดเอาความรู้สึกละไม่เข้าหาที่ผุดขึ้นบนใบหน้าออกไปไม่ให้โยชิโอะเห็น

“ยังไม่ทราบครับ แต่เป็นแขนข้างขวาของผู้หญิงอายุน้อยแน่ๆ ถ้าแบบนั้นก็มีโอกาสที่จะเป็นคุณมาริโกะใช้มั้ยล่ะครับ”

“แค่นั้นเองเหรอครับ แต่คุณซาคาคิจึงสงสัยอยู่ใช่มั้ยครับ”

“ผมคิดว่ามีโอกาสเป็นไปได้ครับ”

บทสนทนาจบลง ซาคาคิห่อไหล่ โยชิโอะอดคิดไม่ได้ว่าอีกฝ่ายกำลังปกปิดข้อมูลบางอย่างไว้...บางอย่างที่สำคัญมาก แต่เขาไม่รู้ว่าจะค้นมันออกมาอย่างไร

ประจวบเหมาะจะมีลูกค้าสองคนเข้ามาพอดี ระหว่างโยชิโอะออกไปรับหน้า คิเดะก็กลับมาถึง ส่วนมาจิโกะกลับมาตอนคิเดะกำลังจอตระกูลตู้ของร้านเต้าหู้อาริมะชนาข้างรถซาคาคิ เธอไม่ได้ซื้อแค่นูทรี แต่หิ้วถุงจากซูเปอร์มาด้วย

“ไปนานเลยนะ”

“เจอถุงนุ่งเคียวโฮนะค่ะ” มาจิโกะชูถุงให้โยชิโอะดู

“ของโปรดมาริโกะ หนูเลยตัดใจซื้อมา”

พ่อมองหน้าลูกสาว ลูกสาวเองก็มองหน้าพ่อ มาจิโกะกำลังหัวเราะทั้งน้ำตา

โยชิโอะคิดว่ามาจิโกะคงพลาดก้าวขาข้างหนึ่งออกจากเขตของสติสัมปชัญญะไปแล้ว

เส้นทางสู่สถานีตำรวจโบริโน้นช่างยาวไกล ทั้งสามคนที่นั่งมาด้วยกันแทบไม่สนทนอะไรเลย มาจิโกะเพียงมองออกไปนอกหน้าต่าง กลั่นแค้นกระทั่ง

เสียงลมหายใจ เกือบตัวเดียวอยู่ในโลกที่มีแค่เธอเพียงลำพัง จะมีก็แต่นิ้วมือทั้งสองข้างบนตักเท่านั้นที่สั่นเป็นระยะๆ รวากับกำลังนึกถึงบางอย่าง

สถานีตำรวจโบคุโทเป็นอาคารห้าชั้น สถาปัตยกรรมเหมือนเพิ่งสร้างเสร็จมา ยังไม่ถึงปี ชั้นใต้ดินเหมือนจะใช้เป็นทั้งจอดรถตำรวจและรถราชการ ซากาจิ จอดรถตรงที่จอดสำหรับผู้มาใช้บริการหน้าสถานีตำรวจ พร้อมกันนั้น รถตำรวจสองคันได้แล่นฉิวออกไปจากใต้อาคารไป หากความจำและสัมผัสสด้านทิศทางของโยชิโอะไม่ผิดเพี้ยน รถตำรวจทั้งสองคันกำลังมุ่งหน้าไปทางสวนสาธารณะโอเกาะ

โยชิโอะลงจากรถได้ก็คว้าแขนมาจิโกะไว้ ทำทางเธอเหมือนจะเดินคนเดียวไม่ไหว เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าเวรในเครื่องแบบพร้อมอาวุธคล้ายดาบไม้ ในมือขวาจ้องมาอย่างไม่วางตาเมื่อทั้งสามคนเดินเข้าใกล้บันไดทางเข้าออกสถานีตำรวจ

ตอนนั้นเองที่โยชิโอะสังเกตเห็นเด็กหนุ่มวัยประมาณมัธยมปลาย คนหนึ่งกำลังนั่งคุกคู้อยู่กึ่งฟังของตึบบันไดติดกับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าเวร โดยใช้สองมือปิดหน้าเอาไว้คล้ายกำลังปกป้องตัวเองจากอะไรบางอย่าง

สึคาตะ ชินอิจิ กับเด็กสาวเจ้าของสุนัขชื่อดังถูกพาตัวจากสวนสาธารณะโอเกาะมายังสถานีตำรวจโบคุโทโดยรถตำรวจ ทั้งคู่ถูกจับให้นั่งไหล่ชนกันอยู่ที่เบาะด้านหลัง ระหว่างพาตัวไปเด็กสาวร้องไห้ตลอดทาง ขณะที่ชินอิจิ ก้มหน้าคอดก ตอนนั้นมีเสียงเปล่งออกมาจากกลุ่มคนมุงที่มองทั้งสองถูกพาขึ้นรถตำรวจว่า

“อะไรกัน พวกเด็กนักเรียนก่อเรื่องอะไรอีกละนั่น”

ทันทีที่เห็นท่อนแขนของมนุษย์กิ้งออกจากถุงกระดาษในถังขยะ ชินอิจิก็ขยับตัวไม่ได้ ส่วนเด็กสาวทรุดลงกับพื้น เอาแต่ร้องไห้สลับไวยวายไม่เป็นอันทำอะไร สุดท้ายผู้ที่โทรแจ้ง 110 ให้เป็นคนแรกจึงได้แก่คู่สามีภรรยาวัยกลางคนที่วิ่งเข้ามาเพราะได้ยินเสียงร้องของเด็กสาวระหว่างเดินเล่น ทั้งสองคนค่อนข้างใจเย็นและคล่องแคล่ว พวกเขาช่วยกันพาชินอิจิออกจากบรรดาฝูงชนซึ่งมารวมตัวกันราวกับดูดขึ้นจากที่ไหนสักแห่งตามเสียงไซเรน

รถตำรวจที่ตั้งใกล้เข้ามา พร้อมจับตามดูไม่ให้พวกเลนเล่อเปี่ยมด้วยความ
อยากรู้อยากเห็นเข้าใกล้ถึงขยะจนกว่าตำรวจจะมาถึง ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อ
การสอบสวนพยานในที่เกิดเหตุไม่สะดวกนัก ทำให้พวกชินอิจิต้องไปสถานี
ตำรวจ พวกเขาก็เสนอตัวรับฝากคังกับรอกกี โดยจะพาไปส่งยังแต่ละบ้านให้
“ถามที่อยู่แล้ว บ้านทั้งคู่ไม่ได้ไกลจากพวกเราเท่าไร”

ผลสุดท้ายเลยได้ข้อสรุปว่าตำรวจลาดตระเวนหนึ่งนายจะติดตามไป
กับคู่สามีภรรยาเพื่ออธิบายสถานการณ์ให้ครอบครัวของชินอิจิและเด็กสาว
ฟัง เมื่อเป็นเช่นนั้น ชินอิจิที่ยังคงตัวแข็งที่อึ้งก็มึนศีรษะบอกลาพอเป็นพิธี
หนึ่งครั้งแทนคำขอบคุณ ฝ่ายสามีลดเสียงลงเล็กน้อยแล้วพูดกับชินอิจิว่า

“คงตกใจน่าดูเลยสินะ ฉันเข้าใจความรู้สึกเธอ แต่เราเป็นผู้ชาย
ใช้มัยละ ต้องเข้มแข็งแล้วก็นิ่งให้มากกว่านี้ แฟนจะได้เห็นด้านดี ๆ ของเรา
ยังไงละ”

เขาพูดพลางตอบว่าชินอิจิดัง ๆ แล้วถอยห่างไป เด็กสาวคนนั้นไม่ได้
เป็นแฟนผมหรืออะไรทั้งนั้น คุณไม่ได้รู้เหตุผลจริง ๆ ว่าทำไมผมถึงช็อก
ขนาดนั้นเสียหน่อย ชินอิจิมิถ้อยคำมากมายที่อยากจะพูด ถ้าบอกไปอีกฝ่าย
ก็น่าจะเข้าใจ ทว่าชินอิจิกลับพูดไม่ออก หน้าร้อนผ่าวอยู่คนเดียว แต่สันหลัง
ยังคงเย็นวาบ เขาลั่นเทา

เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งนั่งมานรถคันเดียวกันสวมชุดสูทส่งกลิ่นลูกเหม็น
จาง ๆ เคราทั้งร่องรอยจากการโกนเป็นสีเขี้ยว ๆ เขาไม่ได้ถามอะไรเป็นพิเศษ
ระหว่างนั่งอยู่บนรถ รู้สึกว่าจะบอกชื่อตัวเอง แต่หูของชินอิจิไม่รับฟัง สิ่งที่
เขาได้ยินมีเพียงเสียงหวีดร้องของเด็กสาวตอนเห็นสิ่งของข้างในถุงขยะ ซ้อน
กับเสียงร้องตะโกนของตัวเองที่ดังกลับขึ้นมา และไม่ว่าจะกะพริบตาสักกี่ครั้ง
สิ่งที่เห็นก็ยังเป็นภาพปลายนิ้วของมือที่ยื่นออกมาจากถุงขยะ กำลังชี้ตรงมายัง
ชินอิจิ ราวกับจะระบุตัวว่า แกนี่เอง แกนั่นแหละ ชินอิจิ ฉันทกลับมาหาแก
แล้วนะ ถึงจะเคยปล่อยแกหลุดมือไปครั้งหนึ่ง แต่ฉันทกลับมาแล้ว ที่มา
คราวนี้ก็เพื่อเอาตัวแกโดยเฉพาะ

ชินอิจิคิดว่านั้นเป็นมือของมัจจุราช

ณ สถานีตำรวจโบคุโท ชินอิจิกับเด็กสาวถูกพาตัวมาไว้ที่ห้องลักษณะ

เหมือนห้องประชุมซึ่งอยู่ติดกับบันไดทางขึ้นชั้น 2 มีตำรวจนอกเครื่องแบบหลายคนเดินเข้าเดินออกอยู่พักหนึ่ง พวกเขาเหลือบมองพวกชินอิจิด้วยหางตาบ้างก็เอ่ยปากทักเล็กน้อยว่า ขอบใจนะ รอหน่อยนะ พลาดพูดคุยกันด้วยท่าทางเร่งรีบ ระหว่างนั้นตำรวจหญิงในชุดเครื่องแบบได้นำกาแฟใส่ถ้วยกระดาษมาให้

ไม่รู้ว่าสบายใจกับลักษณะท่าทางที่ดูใจดีของตำรวจสาวหรืออย่างไร เด็กสาวจึงเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาแดงก่ำ

“เอ่อ ขอโทษนะคะ ขอโทษที่พูดน้อยได้มั๊ยคะ”

เธอตั้งใจจะสั่งน้ำมูก แต่ไม่มีผ้าเช็ดหน้าแม้แต่ผืนเดียว เจ้าหน้าที่ตำรวจหญิงพยักหน้าแล้วเอาทิชชูขนาดพกพาห่อใหม่จากที่โหลสักแห่งมาให้ในทันที

“ต้องการอย่างอื่นอีกมั๊ย อยากไปห้องน้ำหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณ”

เด็กสาวหันไปยิ้มให้ตำรวจหญิง อีกฝ่ายเองก็ยิ้มตอบ แล้วหันขวับมามองชินอิจิ จากนั้นพูดกับเขาว่า

“เธอละไหวมั๊ย ท่าทางดูไม่ดีเลย”

ชินอิจิเพียงพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร ตำรวจหญิงทำท่าจะพูดต่อแต่กลับปิดปากลงคล้ายเปลี่ยนใจ ก่อนออกจากห้องไป

แม้ประตูห้องประชุมจะยังเปิดค้างไว้และได้ยินเสียงคนจากภายนอกบ้าง แต่ชินอิจิกับเด็กสาวก็เหมือนอยู่กันตามลำพัง เธอเริ่มเอ่ยปากพูดกับเขาลำยรอลังหวน้อยอยู่แล้ว

“เอ่อ เหมือนว่าเราจะเจอเรื่องแย่งกันทั้งคู่เลยนะ”

ชินอิจิก้มลง ไม่มองหน้าเธอ เด็กสาวเลื่อนเก้าอี้เหล็กพับที่นั่งอยู่เข้ามาใกล้ แล้วพูดเบาๆ

“เมื่อเข้าต่อนอกมาเดินเล่นก็ไม่ได้คิดเลยนะว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ไม่ทันรู้เลยว่ามีอะไรอยู่”

“อืม” ชินอิจิพยักหน้า น้ำเสียงน่ารักน่าเอ็นดูของเด็กสาวกลับทำให้เขารู้สึกแย่ เพราะคิดว่าทำไมเธอถึงยังพูดออกมาด้วยน้ำเสียงสดใสขนาดนี้ได้

ชินอิจิใช้มือเช็ดหน้าผาก จากนั้นถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

เพราะเป็นเรื่องของคนอื่นยังไงล่ะ สำหรับเธอแล้ว นี่เป็นคดีที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวเองโดยตรง ดังนั้นพอหายช็อกแล้วจึงกลับมาเป็นตัวเองต่างกันกับเรา

“ยังไม่ได้แนะนำตัวเลย ฉัน มีชิโนะ คุมิ” เธอว่าแล้วชะเง้อมามองหน้าชินอิจิ “นายอยู่ม.ปลายเหมือนกันหรือ”

ชินอิจิพยักหน้าเงิบๆ อีกครั้ง สีหน้าของคুমิหม่นหมองลงคล้ายเป็นห่วง

“ไม่ไหวเลยแฮะ...นี่ โอเคหรือเปล่า สีหน้านายดูแย่มาก”

“ไม่เป็นไร”

“คงตกใจสินะ” น้ำเสียงของคুমิฟังดูทื่อและแปร่ง “ฉันเหมือนฝันไปเลย”

จากนั้นเธอก็แลบลิ้นออกมาแวบหนึ่ง “แต่มาตื่นตื่นไปหน่อยเนอะ”

จังหวะนั้นชินอิจิทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาพลกั๊กอ้อ ลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปทางประตู

คุมิตกใจ โหม่ตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย “มีอะไรหรือ จะไปไหน จะเดินป่วนเบี่ยนโดยพลการไม่ได้นะ”

ชินอิจิออกไปยังโถงทางเดินโดยไม่สนใจเสียงนั้น ทำให้ชนเข้ากับเจ้าหน้าที่ตำรวจร่างใหญ่วัยกลางคนที่กำลังจะเดินเข้ามาในห้อง ฝ่ายตำรวจตกใจจนผละถอยออกไปไกลเกินความจำเป็น

“อะไรกัน นี่เธอจะไปไหน”

“ขอโทษครับ รู้สึกเหมือนจะอาเจียน” ชินอิจิเอ่ยสั้นๆ “ขอออกไปรับลมข้างนอกหน่อยได้มั๊ยครับ”

ระหว่างพูดว่าได้มั๊ยครับ ชินอิจิก็มองหน้าไปทางบันไดโดยไม่หยุดเดิน เจ้าหน้าที่ตำรวจร่างใหญ่รีบคว้าแขนเขาเอาไว้

“รอเดี๋ยวลี”

“เดี๋ยวจะกลับมาครับ ขออภัย”

เจ้าหน้าที่ตำรวจอีกนายหนึ่งเดินมาจากฝั่งตรงข้ามระเบียบทางเดิน

ในสภาพที่ไม่ผูกเงโท สวมรองเท้าแตะ และพุ่งยื่นออกมาทำให้ยังดูไม่เรียบร้อย

“เฮ้ย เฮ้ย...”

มีเรื่องอะไรกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจนายนั้นพูดพลางเดินเข้ามาใกล้ ชินอิจิจึงบอกเขาไปสั้น ๆ ว่า

“ผมไม่ไปไหนไกลหรอกครับ” แล้ววิ่งเหยาะ ๆ ไปทางบันได ปลายทางตาเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่ผูกเงโทกำลังวิ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจวิ่งใหญ่อยู่ตรงโค้งทางเดิน

ชินอิจิก้าวผ่านประตูอัตโนมัติออกไปข้างนอก แสงเจิดจ้าของดวงอาทิตย์แยงเข้ามาในตา เขาก้าวลงจากบันไดคอนกรีตหน้าอาคารไปสามชั้น เมื่อถึงดินบันไดก็นั่งลงตรงบันไดขั้นสุดท้ายแล้วเอามือปิดหน้า ชินอิจิคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เฝ้าเวรอยู่ตรงทางเข้าออกจะเดินมาหา แต่อีกฝ่ายไม่แน่แต่จะส่งเสียงเรียก คงเพราะเห็นว่าชินอิจิหนึ่งลงไม่ขยับเขยื้อนจึงเฝ้าดูลาดเลาไปก่อนท่ามกลางความเงียบอันน่าซึ่งใจนั้น ชินอิจิปล่อยตัวไปกับภาพและเสียงทั้งหมดที่ผุดขึ้นในหัวอีกครั้ง แล้วยอมให้มันเล่นงานตัวเอง เขารู้ดีจนถึงขั้นไม่ชอบใจว่า หากได้ลองนึกถึงมันครั้งหนึ่งแล้วจะต้องวนเวียนไปไม่จบไม่สิ้นโดยไม่อาจเลิกคิดกลางคัน

เขานั่งคุ้ยคว้าที่อยู่ออย่างนั้นราวห้าถึงสิบนาที กระทั่งพายุแห่งภาพทรงจำพัดผ่านไปและพอจะกลับมาลุกขึ้นยืนได้ ชินอิจิถึงเพิ่งรู้ว่าตัวเองไม่ได้ร้องไห้ ถึงจะตัวสั่นนิดหน่อย แต่น้ำตาไม่ไหล มันแห้งเหือดไปนานแล้ว

รู้สึกตัวอีกทีก็พบว่าอากาศกลางฤดูใบไม้ร่วงก็ดีพอจะทำหน้าตาให้สดชื่นได้ ถนนสี่เลนสายหลักหน้าสถานีตำรวจมีรถแล่นผ่านไปมามากมายทางเท้าขวามือใกล้ ๆ มีป้ายรถประจำทาง ชายในชุดสูทคนหนึ่งกำลังยืนกางหนังสือพิมพ์อ่านอย่างเพลิดเพลินอยู่เพียงลำพัง ขอบหนังสือพิมพ์กระพือตามลม ใบไม้บริเวณเท้าปลิวลิ่งออกไป

สรรพสิ่งในโลกยังคงเดิม แสงอาทิตย์สีเหลืองทอง อากาศสดใสเรียกว่าสงบสุขทีเดียว ชินอิจิสายตึระะ ใช้สองมืออุ้บหน้า

ทันใดนั้นเอง รถคันหนึ่งก็แล่นเข้ามายังจุดวนรถหน้าสถานีตำรวจ

รถโคโรลล่าสีขาวคันนั้นเลี้ยวขวาหน้าอาคารแล้วจอดตรงที่จอดรถสำหรับผู้มาใช้บริการ คนข้างในเปิดประตูลงมาจากรถ

มีทั้งหมดสามคน ชายวัยกลางคนในชุดสูทกับชายสูงอายุสวมเสื้อคลุมลายตารางสีเทาพับเสื้อเชิ้ตสีเทา...สองคนนี้ลักษณะอ้วนเตี้ย ท่าเดินก็คล้ายคลึงกัน เป็นพ่อลูกกันหรือเปล่าละ

ส่วนอีกคนเป็นผู้หญิงวัยกลางคน...รุ่นๆเดียวกับภรรยาคุณอิชิ ไม่ลีท่าทางจะอายุพอกๆ กับแม่ของชินอิจิ

เธอเป็นผู้หญิงที่ทำทางแปลกพิลึก สภาพเหมือนกำลังเมาอยู่ เดินเซไปทางซ้ายที่ขวาที ไม่รู้ว่าชายสูงอายุในเสื้อเชิ้ตสีเทาทนดูไม่ได้หรืออย่างไร จึงคว้าแขนเธอไว้แล้วเดินมาด้วยกัน หญิงวัยกลางคนหันไปยิ้มให้ชายสูงอายุที่ปรับจังหวะการเดินให้เข้ากับเธอราวกับจะคุ้มกัน ทว่ารอยยิ้มนั้นดูเลือนลอย ไม่เหมือนที่ควรจะเป็น

คนพวกนี้เป็นใครกัน ชินอิจิคิด การมาหาดำรวจคงไม่ได้มาด้วยเรื่องที่ดีนัก เป็นคนฝั่งเจ้าทุกข์หรือเปล่า หรือฝั่งคนร้าย

ชินอิจิจึงมองคนทั้งสามเดินใกล้เข้ามา สายตาของชายผู้สูงอายุพลันประสานเข้ากับสายตาของชินอิจิ เขามองชายสูงอายุซึ่งมีใบหน้าหตุไม่ต่างกับสีเทาของเสื้อเชิ้ต แสงอาทิตย์อันสดใสของฤดูใบไม้ร่วงส่องสะท้อนเข้ากับหน้าผากที่เถิกขึ้นมา ทว่านั่นกลับดูคล้ายแสงอาทิตย์ที่ตกต้องลงทั่วห้องอันอับโชค

ชายสูงอายุเองก็มองชินอิจิ เขารู้สึกได้ว่าในสายตาที่ดูเคลือบแคลงของชายสูงอายุนั้นมีสิ่งที่ไม่เหมือนกับความเห็นใจหรือความห่วงใยผสมปนเปอยู่ราวๆ แต่ชินอิจิอาจจะคิดไปเอง ชายสูงอายุกวาดสายตาสำรวจใบหน้าชินอิจิ จากนั้นค่อยกลับไปมองทางเข้าสถานีตำรวจโบคุโท ชายสวมชุดสูทที่เดินนำไปก่อนกำลังสนทนากับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เฝ้าเวร เสียงที่ขาดห้วงเพราะแรงลมลอยเข้ามาในหูชินอิจิ

“...คิดว่าอาจจะเป็นลูกสาวตัวเอง”

ชินอิจิเด้งตัวลุกขึ้นยืน เอี้ยวคอไปมองทั้งสามคนที่หยุดอยู่หน้าประตูอัตโนมัติและใบหน้าด้านข้างของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เฝ้าเวร

คนเหล่านี้มาที่สถานีตำรวจเพราะคิดว่าแขนท่อนั้นน่าจะจะเป็นของลูกสาวตัวเอง...ความคิดนั้นฟาดใส่ชินอิจิราวกับถูกตบด้วยฝ่ามือ เขาตาสว่างอย่างนี้เอง คนพวกนี้มาที่นี่เพราะอยากรู้ที่มาของท่อนแขนนั้นสินะ

อย่าว่าแต่คนเหล่านี้เลย จากนั้นไปครอบครัวที่ประสบเหตุคล้ายกันคงทยอยมาที่สถานีตำรวจโบคุโตะแห่งนี้เป็นแน่ ทุกคนต้องก้มหน้าหลบแดดที่ส่องลงมาในลักษณะเดียวกัน พร้อมเผื่ออิฐฐานไม่ให้คำตอบที่รอคอยอยู่ในสถานีตำรวจออกมาเป็นกรณีเลวร้ายที่สุด ชินอิจินึกถึงภาพแขนท่อนที่ขึ้นนิ้วตรงมาหาเขาอีกครั้ง แขนที่ถูกหั่นนั้นเป็นแขนของใครสักคนที่อยากกลับบ้าน สำหรับผู้คนที่มาที่นี่เพื่อคว้าแขนและกุมนิ้วมือนั้น ชินอิจิต่างหากที่เป็นมัจจุราช เพราะเขาคือผู้พบความตายของลูกสาวที่หากไม่รับรู้ก็คงทำใจไม่ยอมรับต่อไปได้

ชายสวมชุดสูทกล่าวทักทายเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เฝ้าเวรแล้วเข้าไปในสถานี โดยมีชายสูงอายุและผู้หญิงที่ถูกพุงตามมาด้านหลัง เลี้ยวขณะหนึ่งก่อนทั้งสามคนจะหายเข้าไป จู่ๆชายสูงอายุก็หันกลับมามองชินอิจิประหนึ่งนึกอะไรออก แม้การกระทำนี้จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วก่อนจะหันกลับไปมองตรงแล้วเข้าประตูไป แต่สายตาที่คล้ายจะตั้งคำถามกลับทำให้ชินอิจิรู้สึกถึงบางอย่างซึ่งติดค้างอยู่ในใจ

เมื่อครู่นี้ชายสูงอายุผู้สวมเสื้อเชิ้ตสีเทาได้หันกลับมามองชินอิจิ แล้วคิดว่า เจ้าหนุ่มนี้ทำหน้าที่เหมือนเด็กเพิ่งกลิ้งตักจักรยานแล้วมองหาแม่มาปლობใจเลย...แต่กว่าชินอิจิจะได้ยินคำนั้นจากปากของชายสูงอายุจริงๆ ก็เป็นเรื่องในอนาคตอีกยาวไกล

ทางเข้าสถานีตำรวจกลับมาเหลือแค่ชินอิจิกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าเวรเพียงลำพัง อากาศเริ่มเย็นลงเล็กน้อย ขณะที่ชินอิจิกำลังลุกขึ้นยืนโดยตั้งใจว่าจะกลับเข้าไปข้างใน ก็ได้ยินเสียงดังมาจากด้านหลัง

“สึคาตะ ชินอิจิจัง ไหม้ย”

เมื่อหันกลับไปจึงพบเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สวมเนกไทคนเมื่อครู่ยืนอยู่

“ใช่...ครับ”

หลังจากตอบ เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นก็เดินลงบันไดคอนกรีตมาแล้ว

นั่งลงข้างๆ ชินอิจิรู้สึกเหมือนถูกจุดเลยนั่งลงอีกรอบ

เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนี้ไม่สวมเนกไทและยังมีกลิ่นของน้ำมันโปเมดสำหรับใส่ผม เขาไม่ได้อยู่เฉยขณะฟังคำตอบชินอิจิ แต่พยักหน้าพลางหยิบนุหรือออกจากกระเป๋าเสื้อตัวนอก ทว่าลมพัดแรงเสียจนไฟจากไฟแช็กราคา 100 เยนดับลงในทันที เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นพยายามใช้ฝ่ามือหนาบังลมจนกระทั่งจุดไฟติด จากนั้นก็พ่นควันพร้อมพูดคล้ายคำรามว่า

“สึคาตะคุง ใช้สึคาตะคุงจากคดีฆาตกรรมยกครัวบ้านอาจารย์ที่เซตซาเวะไหม”

ชินอิจินั่งเหม่อลอยอยู่หนึ่งๆ ระหว่างอีกฝ่ายปลุกปล้ำอยู่กับนุหรี และพูดอะไรไม่ออกเมื่อได้ยินประโยคคำถามที่เอ่ยออกมาอย่างกะทันหันนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจคนนั้นสูบนุหรีขณะเหลือบมองชินอิจิ

“นั่นชื่อทาเคกามิ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตอนเกิดคดีที่เซตซาเวะหนึ่งในคนร้ายเย็นไปหลบอยู่บ้านคนรู้จักในเมืองระหว่างหนีการจับกุม ฉันมีส่วนเกี่ยวข้องในการค้นหาติดหน่อย เลยจำชื่อเธอได้จากเหตุการณ์นั้น”

“...งั้นหรือครับ” ในที่สุดชินอิจิก็พูดออกมา จะว่าไปแล้วเขาเองก็นึกขึ้นได้ว่ามีคนหนึ่งเหมือนจะถูกจับในเมือง

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ชื่อว่าทาเคกามิพยักหน้ารัวๆ แล้วพูดว่า “คุณพ่อคุณแม่แล้วก็น้องสาวเธอนี้น่าสงสัยนะ”

ชินอิจิไม่รู้ว่าควรจะตอบกลับไปอย่างไร จะบอกว่าจริงด้วยครับ หรือขอบคุณครับดี เหตุการณ์นั้นไม่ใช่เรื่องที่จะมาสรุปจบด้วยคำว่าน่าสงสัยได้...อย่างน้อยๆ ก็สำหรับชินอิจิ แต่จะตอบอะไรกลับไปดีล่ะ ทางนั้นสุดส่าห์เห็นใจ แถมยังเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ และทำจะเป็นหนึ่งในคนที่พยายามจับกุมคนร้ายให้ด้วย

ทว่าระหว่างที่ชินอิจิกำลังคิดคำตอบอยู่นั้น ทาเคกามิกลับทิ้งนุหรีด้วยท่าทางฉุนเฉียว แล้วใช้สันรองเท้าเหยียบก้นนุหรี ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงคล้ายโมโหว่า “โทซึทีนะ ไม่ได้ช่วยปลอมอะไรเลย ถึงจะบอกว่าน่าสงสัยก็เถอะ”

“ไม่หรือครับ...”